2 Samuel - Comentarii W. McDonald

A. Jelirea morţii lui Saul şi a lui Ionatan

Întâi Samuel 29 consemnează modul în care Domnul l-a păzit pe David ca să nu lupte în bătălia soldată cu moartea lui Saul şi a lui Ionatan. Şi astfel lui David i-a fost înlesnit să lupte împotriva amaleciţilor, care prădaseră cetatea Ţiclag (1Samuel 30). După ce a revenit la Ţiclag, David a primit din partea unui sol din nord vestea morţii lui Saul. Solul avea hainele sfâşiate şi capul presărat cu ţărână - ambele simboluri de jale. Solul i-a relatat lui David cum l-a găsit pe Saul rănit, rezemându-se de sabia sa, în timp ce forţele inamicului se apropiau. Şi i-a mai spus lui David că Saul l-ar fi rugat pe el, un amalecit, să-i dea o lovitură care să-i curme viaţa, drept care el i-a împlinit regelui dorinţa. Desigur această relatare se bate cap în cap cu cea de la 1Samuel 31, unde se arată că Saul s-a sinucis. Cea mai rezonabilă explicaţie este că relatarea amalecitului din 2Samuel 1 a fost o minciună. Cu alte cuvinte, el a crezut că lui David îi va face plăcere să dea faţă cu persoana care l-a ucis pe Saul, răsplătind-o cum se cuvine. Constatăm însă că David a fost foarte întristat de moartea lui Saul şi a lui Ionatan, ţinând doliu pentru aceştia iar la sfârşitul zilei ordonând executarea amalecitului, pentru uciderea unsului Domnului.

Amaleciţii au fost duşmanii de neîmpăcat ai Israelului (Exod 17). De fapt unul din motivele pentru care Saul a pierdut împărăţia a fost faptul că nu a dus până la capăt porunca Domnului de a-i nimici pe aceştia (1 Samuel 15). Unii dintre amaleciţi tocmai fuseseră ucişi de David şi de oamenii săi, pentru că prădaseră Ţiclagul. Prin urmare, când un amalecit a sosit în tabăra lui David, anunţând că tocmai l-a omorât pe Saul, nici nu e de mirare că a plătit cu viaţa vestea adusă, cum că l-ar fi ucis pe unsul Domnului, în loc să fie răsplătit, cum se aştepta el.

Faptul că David nu s-a bucurat de moartea lui Saul, ci l-a plâns cu amar relevă o altă trăsătură a caracterului său nobil. O. Von Gerlach vede o paralelă între David şi Cristos în acest punct: Singurele manifestări de jale pentru moartea lui Saul, cu excepţia celor venite din partea locuitorilor Iabesului (1 Samuel 31:11), au purces tocmai de la omul pe care Saul îl urâse şi prigonise atâţia ani, până în clipa morţii sale. Tot aşa şi succesorul lui David a plâns pentru căderea Ierusalimului, chiar pe când acesta era pe punctul de a-l ucide pe El însuşi.

Totodată David a compus un cântec de jale intitulat „Cântecul Arcului". Cartea lui Iaşer sau „Cartea Dreptului" a fost, probabil, o colecţie de poezii despre bărbaţii de renume ai Israelului (vezi şi Iosua 10:13). După câte se pare, această lucrare nu s-a păstrat până în zilele noastre şi, desigur, nu a fost inclusă în textul sacru al Scripturii.

În cuvinte mişcătoare, David deplânge moartea lui Saul şi a lui Ionatan - frumuseţea Israelului. Într-un stil elevat, recurgând la procedee artistice bine alese, oda îşi previne auditoriul să nu dea de ştire cetăţilor filistenilor că regele Israelului şi fiii acestuia au murit, ca sa nu li se dea filistenilor motiv să se bucure. Se face apoi apel la Munţii Ghilboa, unde a murit Saul, peste care sunt chemate seceta şi nerodnicia. Acolo, spune cântarea, a fost aruncat scutul lui Saul, fără untdelemn (v. 21). Cu alte cuvinte, s-a renunţat la el, nemaifiind uns pentru bătălie. Cântarea aduce omagiu curajului de care au dat dovadă Saul şi Ionatan (v. 22), elogiindu-se virtuţile acestor oameni, care au murit împreună, după cum au trăit împreună (v. 23), dar cititorul va trebui să ia bine seama să nu deducă de aici că această unitate s-ar aplica şi la destinul veşnic al celor doi. Cei ce au beneficiat de pe urma domniei lui Saul sunt chemaţi să plângă (v. 24). Poemul se încheie cu un elogiu pătrunzător la adresa lui Ionatan, prietenul intim al lui David.

Refrenul „Cum au căzut vitejii" (v. 19, 25, 27) a dăinuit până în zilele noastre.

B. Încoronarea lui David ca rege peste Iuda

În contextul morţii lui Saul şi având în vedere că Israelul a rămas fără rege, David cere călăuzire de la Domnul şi i se spune să se ducă la Hebron, una din cetăţile din Iuda. Acolo bărbaţii din Iuda l-au uns ca rege al lor. Când aceştia l-au informat că oamenii din Iabeş Ghilead i-au făcut lui Saul o înmormântare cum se cuvenea, David le-a transmis numaidecât un mesaj de mulţumire, invitându-i, indirect, să-l recunoască de rege, cum făcuseră şi oamenii din Iuda.

C. Conflictul cu casa lui Saul (2:8-4:12)

Dar nu toate seminţiile lui Israel au fost pregătite să-l recunoască pe David de monarh. Astfel Abner, comandantul şef sub domnia răposatului Saul şi unchiul acestuia, l-a luat pe singurul fiu supravieţuitor al lui Saul, Işboşet, şi l-a proclamat rege. Timp de şapte ani şi şase luni David a domnit doar peste tribul lui Iuda, stabilindu-şi capitala la Hebron. Însă Işboşet a domnit doar doi din aceşti ani peste celelalte unsprezece triburi. Asta deoarece lui Abner i-a trebuit probabil cinci ani ca să-i alunge pe filisteni din ţară şi să-l consolideze pe Işboşet pe tronul tatălui său.

David nu-şi afirmase niciodată în trecut dreptul la tron, după cum n-o face nici acum. Mai degrabă el a preferat să lase întreaga chestiune în mâinile Domnului. Dacă Iehova l-a uns ca rege, Iehova îi va învinge pe duşmanii săi şi-l va ajuta să ia în stăpânire împărăţia. Tot aşa şi Domnul Isus aşteaptă momentul stabilit de Tatăl ceresc pentru ca să domnească peste întreaga planetă. Stăpânirea Sa este recunoscută în prezent doar de o minoritate a locuitorilor pământului, dar a fost rânduită o zi în care orice genunchi se va pleca şi orice limbă va mărturisi că Isus Cristos este Domn (Filipeni 2:10,11).

După un timp Abner, fiul lui Ner, comandantul oştirii Israelului (adică al celor unsprezece seminţii peste care încă nu domnea David) s-a întâlnit cu Ioab, fiul Ţeruiei, liderul militar al ostaşilor aflaţi sub conducerea lui David, la Ghibeon. Acolo, la marginea unui bazin, ei s-au hotărât să le ceară câtorva tineri din ambele tabere să se angajeze într-o competiţie, care să stabilească superioritatea militară a unuia sau a altuia dintre ei. Când Abner a făcut această propunere, ei nu s-a aşteptat ca să fie doar o joacă, ci o confruntare militară adevărată. Cei doisprezece beniamiţi au luptat împotriva a doisprezece bărbaţi din Iuda, urmarea fiind că aceştia s-au ucis unii pe alţii. Rezultatul primei confruntări fiind neconcludent, a izbucnit o cruntă bătălie între restul bărbaţilor, urmarea fiind că oamenii lui Abner au fost învinşi şi au rupt-o la fugă, dezorientaţi.

Unul din fraţii lui Ioab, Asahel, cel iute de picior, l-a urmărit pe Abner, cu intenţia de a-l ucide. La început Abner a încercat să-l înduplece pe Asahel să se mulţumească cu prinderea unuia dintre tineri. Se pare că Abner şi-a dat seama că îi va fi uşor să-l ucidă pe Asahel, dar nu dorea să facă acest lucru, pentru a nu-l întârâta şi mai mult pe Ioab. Când Asahel a refuzat să ia seama la al doilea apel al lui Abner, să înceteze

urmărirea, Abner s-a întors spre acesta şi, într-un gest de autoapărare, l-a ucis cu capătul de jos al suliţei.

Ioab şi celălalt frate al său, Abişai, au continuat urmărirea, până când au ajuns pe dealul Ama. Acolo Abner s-a rugat de Ioab să înceteze acest război inutil. Răspunsul lui Ioab ar putea avea două înţelesuri. Mai întâi s-ar putea înţelege că dacă Abner nu ar fi lansat provocarea iniţială din versetul 14, tinerii s-ar fi întors acasă în pace. Sau ar putea fi interpretată, în varianta propusă de traducerea NIV, că dacă Abner nu ar fi solicitat un armistiţiu, tinerii ar fi continuat să-i urmărească pe fraţii lor până a doua zi dimineaţa. În orice caz, Ioab a convenit să înceteze lupta. Abner şi oamenii lui au traversat râul Iordan, ajungând la Mahanaim, situat pe malul de răsărit al Iordanului, unde Işboşet îşi stabilise capitala. Abner a pierdut trei sute şaizeci de oameni. Iar Ioab şi oamenii lui s-au întors la Hebron, suferind o pierdere de numai nouăsprezece oameni.

În timpul celor şapte ani şi jumătate petrecuţi de David la Hebron, regatul său s-a întărit tot mai mult, în timp ce casa lui Saul, condusă de Işboset, a slăbit tot mai mult. Totodată a crescut şi familia lui David. La sosirea în Hebron el avea două neveste, Ahinoam şi Abigail. Contrar voii lui Dumnezeu, el şi-a mai luat alte patru neveste: Maaca, Haghit, Abital şi Egla. Aceste şase soţii i-au dăruit lui David şase fii în total, trei dintre aceştia urmând să-i aducă multa întristare: Amnon, Absalom şi Adonia. (Ulterior David a avut şi alţi fii.)

Deşi pe faţă spunea că-l slujeşte pe Işboşet, în realitate Abner îşi consolida propria sa poziţie politică, văzând că balanţa puterii înclină tot mai mult în favoarea lui David. Işboşet l-a acuzat pe Abner că întreţine relaţii cu Riţpa, ce fusese o concubină a lui Saul, interpretând acest fapt ca pe o dovadă că Abner doreşte să preia controlul asupra celor unsprezece seminţii. Nu ştim dacă Abner era într-adevăr vinovat de acuzaţia ce i s-a adus. De fapt el a dezminţit-o cu mult patos şi pe un ton lipsit de respect, declarând că va acorda loialitatea sa şi a seminţiilor Israelului lui David. Işboşet a fost total neputincios în faţa acestei desfăşurări. Sintagma: „Oare sunt eu un cap de câine ce aparţine lui Iuda?" înseamnă: „Sunt eu oare un trădător nenorocit şi vrednic de dispreţ, care a fost în trecut loial faţă de Iuda?"

Apoi Abner a trimis o solie la David, prin care se oferea să înduplece tot Israelul să accepte domnia sa. Înainte ca David să accepte propunerea lui Abner, a cerut ca Mical, fiica lui Saul, să-i fie returnată, sperând prin aceasta să-şi întărească pretenţia la tronul împărăţiei lui Saul. Într-un gest de supuşenie, Işboşet a consimţit şi Mical i-a fost adusă lui David - spre întristarea soţului ei, Paltiel. În felul acesta, viaţa lui David se complica şi mai mult, în biografia sa înscriindu-se un alt capitol întunecos.

După asta Abner s-a deplasat în Beniamin şi în celelalte seminţii care îl urmaseră pe Işboşet, spunându-le că David era mijlocul prin care Dumnezeu a promis că-i va izbăvi de asuprirea filistenilor, întrucât, după câte se pare, răspunsul lor a fost favorabil, ei l-a vizitat pe David, exprimându-şi disponibilitatea de a strânge întreg Israelul pentru ca oamenii, cu mic cu mare, să-şi exprime loialitatea faţă de el.

Pe când Abner ieşea din prezenţa lui David, pentru a aduce la îndeplinire planul propus, Ioab a revenit la reşedinţa regală şi a aflat ce se petrecuse în ziua aceea. După ce l-a mustrat pe rege pentru că, în opinia sa, nu fi procedat nechibzuit, primind un spion, Ioab a trimis în ascuns soldaţi care să-l aducă înapoi pe Abner. De îndată ce Abner s-a întors la Hebron, Ioab s-a prefăcut că vrea sa stea de vorbă cu el în particular, lângă poartă, în realitate intenţia lui fiind de a-l ucide pe Abner, într-un gest de răzbunare. Şi astfel l-a înjunghiat în stomac, răzbunând moartea fratelui sau, Asahel şi eliminând un potenţial rival la funcţia de comandant şef al forţelor armate ale Israelului. Se pare că lui Ioab nu i-a păsat că Hebron era o cetate de refugiu, în care lui Abner i s-ar fi cuvenit să i se acorde cel puţin un proces, în care justiţia să-şi spună cuvântul (Numeri 35:22-25). Sintagma: „care să se rezeme de un toiag" (v. 29, în româneşte „cârjă") ar putea să se refere la un ciung. În versiunea NASB se spune: „care ia o furcă de tors", deci un efeminat. Traducerea RSV redă textul în mod similar, „unul care ţine un fus", adică se ocupă de treburi femeieşti, nefiind apt pentru război sau pentru munci grele, rezervate bărbaţilor.

David a proclamat o perioadă de doliu pentru Abner, dar nu a luat nici o măsură împotriva lui Ioab pentru asasinarea lui. Abner. Regele a fost profund mâhnit de faptul că Abner a fost ucis mişeleşte, când un om de talia lui, care a dat dovadă de atâta curaj, în fruntea oştirii, ar fi meritat o moarte mult mai onorabilă. Gândul exprimat de versetul 33 ar putea fi următorul: „A murit oare Abner ca un om nepriceput, care n-a ştiut cum să se apere?", întrebare căreia trebuie să i se răspundă cu cuvintele: „Nu, ci el a căzut răpus în urma unui act mişelesc, a unei conspiraţii cumplite." Oamenii şi-au dat seama din atitudinea de întristare a regelui de faptul că Ioab a procedat de unul singur când l-a asasinat pe Abner. De fapt, David îşi exprimase public dezaprobarea faţă de cruzimea fiilor Ţeruiei (Ioab şi Abişai), cerând ca Domnul să-i pedepsească. În capitolul 3 am văzut cum Dumnezeu S-a folosit de păcatul şi intrigile oamenilor pentru a-i dărui lui David întreaga împărăţie. El face ca până şi mânia oamenilor să-L laude pe El (Psalmul 76:10).

Moartea lui Abner a slăbit şi mai mult împărăţia lui Işboşet. De îndată ce armata şi-a pierdut puternicul ei lider, doi rebeli, Baana şi Rehab, s-au ridicat şi l-au asasinat pe rege. Ei au putut face acest lucru pătrunzând în casă pe când Işboşet îşi făcea siesta, prefăcându-se că vin să ia nişte grâu. Urmând exemplul Septuagintei, RSV traduce versetul 6 astfel: „Şi iată, păzitoarea casei curăţase grâu, dar i s-a făcut somn şi a adormit. Prin urmare, Rehab şi fratele său, Baana, s-au strecurat înăuntru." Prin fapta celor doi s-a ajuns să nu mai existe decât un singur moştenitor de parte bărbătească la tronul lui Saul: infirmul Mefiboşet.

Rehab şi Baana i-au adus lui David capul lui Işboşet, sperând că vor fi răsplătiţi pentru aceasta. Oamenii aceştia ticăloşi au încercat să sugereze că Domnul i-ar fi îndemnat să facă ce au făcut. Numai că David nu avea cum să cadă victimă unei astfel înşelăciuni! El ştia că Dumnezeu nu-i poate face pe oameni să calce legea Sa pentru a-l înscăuna pe el ca rege. Dumnezeu era întru totul capabil să-Şi împlinească promisiunile făcute faţă de David fără să fie nevoie să recurgă la asistenţa unor ucigaşi. Şi astfel David le spune celor doi că sunt mai vinovaţi decât cel care afirmase că l-a ucis pe Saul, drept care porunceşte imediat ca aceştia să fie omorâţi. Trupurile lor neînsufleţite au fost expuse în public, în semn de ocară, pe când capul lui Işboşet a fost îngropat cu toată cinstea în mormântul lui Abner.

D. Încoronarea lui David ca rege peste întregul Israel

Cu cuvinte de loialitate şi supunere, cele unsprezece triburi ale Israelului s-au alăturat celui de-al doisprezecelea, Iuda, recunoscându-l pe David ca rege de drept. Cei care s-au prezentat la această ceremonie sunt enumeraţi la 1 Cronici 12:23-40. Şi astfel peste naţiunea unită a început o domnie de treizeci şi trei de ani. Socotind şi cei şapte ani şi jumătate cât a domnit la Hebron, David a domnit în total patruzeci de ani.

Versetul 3 consemnează a treia ungere a lui David. Prima oară el a fost uns de profetul Samuel (1 Samuel 16:13). Apoi a fost uns ca rege peste casa lui Iuda la Hebron (2:4). Şi, în fine, acum este uns ca rege de drept peste întreaga naţiune Israel.

Una din primele acţiuni militare întreprinse de regele David a fost capturarea fortăreţei de pe Muntele Sion din mâinile iebusiţilor. Aceşti războinici păgâni credeau că cetatea lor este atât de puternic fortificată încât ar putea fi apărată chiar şi de şchiopi şi de orbi. David a detectat un punct slab în sistemul de alimentare cu apă al cetăţii. El a poruncit oamenilor săi să pătrundă prin ţevile subterane folosite de iebusiţi pentru aducţiunea apei de la o fântână din apropiere. Strategia s-a dovedit foarte bună şi astfel cetatea Iebus a fost cucerită, devenind Ierusalim sau Cetatea lui David, capitala naţiunii Israel. Ultima parte a versetului 8 se referă la batjocura lansată de iebusiţi în versetul 6, care a devenit ulterior o zicătoare: „Orbii şi şchiopii nu vor intra în casă." Milo era denumirea aplicată unei secţiuni din fortificaţiile străvechi ale cetăţii. (Din relatarea paralelă de la 1Cronici 11 reiese că Ioab este cel care a condus ostaşii în operaţiunea de cucerire a cetăţii, asigurându-şi astfel funcţia de comandant al forţelor lui David.)

Ierusalim: Cetatea lui David. David a cucerit fortăreaţa numită Iebus,schimbându-i numele în „Cetatea lui David," consolidându-şi astfel domnia pe plan militar şi politic.Apoi a consolidat conducerea religioasă, mutând chivotul legământului în Cetatea tui David.Ulterior Solomon a lărgit hotarele cetăţii spre nord, până la Muntele Moria, zidind templul şi palatul regal.

Hiram, regele neevreu al Hiramului, a trimis materiale şi lucrători care să-i construiască lui David un palat la Ierusalim. David şi-a luat alte concubine şi neveste cât a stat la Ierusalim, încălcând porunca de la Deuteronom 17:17, şi i s-au născut fii şi fiice. Spiţa regală a lui Mesia îl cuprinde şi pe Solomon. Există alte două liste ale fiilor născuţi lui David la Ierusalim (1Cronici 3:5-18; 14:3-7), existând uşoare deosebiri (majoritatea ţinând de ortografiere) între cele trei liste.

Tulburaţi la auzul veştii privitoare la unitatea Israelului şi la existenţa unui guvern central, filistenii s-au decis să lanseze un atac. Astfel ei şi-au strâns forţele în Valea Refaim, la sud de Ierusalim. Fiind asigurat de Domnul că va avea parte de biruinţă, David a atacat duşmanul, înfrângându-l. Apoi a dat locului aceluia denumirea de Baal Perazim, adică „Baal este frânt" sau „stăpânul breşei". Domnul făcuse breşă în rândurile duşmanului cu acea ocazie. Chipurile pe care le-au abandonat filistenii au fost capturate de David (v. 21) şi arse (1Cronici 14:12) pentru ca nu cumva să devină pietre de poticnire pentru generaţiile viitoare.

După un timp, filistenii au revenit în Valea Refaim, ameninţând din nou Israelul. De data aceasta, Domnul i-a spus lui David să încercuiască pe la spate forţele inamice, în dreptul duzilor. Când va auzi, din vârful duzilor, vuiet de paşi în vârful duzilor, va şti că Domnul a pornit împotriva filistenilor. Prin urmare, David a nimicit inamicul de la Gheba la Ghezer.

Probabil că în loc de Gheba ar trebui citit Ghibeon (text marginal NKJV, LXX şi 1 Cronici 14:16). Keil şi Delitzsch susţin că Ghibeon „este fără discuţie versiunea corectă şi că Gheba ar constitui o eroare de redactare," deoarece Gheba este în locul greşit pentru această relatare („Samuel", VII:326). Observaţi că David nu a luat ca de la sine înţeles faptul că dacă Dumnezeu i-a călăuzit în prima bătălie (v. 19) va face la fel şi-ntr-a doua (v. 23). Avem datoria să căutăm voia lui Dumnezeu tot timpul şt în toate lucrurile. Dacă în prima bătălie Dumnezeu i-a spus lui David să folosească strategia atacului direct, în a doua i-a spus să recurgă la ambuscadă.

Evenimentele din capitolul 6 nu au avut loc la rând, imediat după cele consemnate în capitolul 5. Doi Samuel nu prezintă evenimentele întotdeauna în origine strict cronologică.

Ultima oară când ni s-a vorbit despre chivot a fost la 1Samuel 7:1,2. când fusese trimis înapoi de către filisteni, fiind aşezat în casa lui Abinadab din Chiriat Iearim. De atunci au trecut mulţi ani. Acum vedem cum David s-a decis să aducă chivotul la Ierusalim, pentru ca cetatea să fie capitala nu numai politică, ci şi religioasă a naţiunii. Astfel el a plecat împreună cu treizeci de mii de bărbaţi din Israel la Baale Iuda (Chiriat Iearim) ca să aducă chivotul. Dumnezeu dăduse instrucţiuni ca chivotul să fie purtat cu ajutorul unor drugi, care să se sprijine pe umerii cohatiţilor (Numeri 7:9). Iată însă că aici îl vedem pe David confecţionând un car în care a fost dus cu mare bucurie chivotul la aria lui Nachon (numit Chidon la 1 Cronici 13:9). Acolo boii s-au împiedicat şi chivotul era în pericol să cada jos din căruţă. Uza, fiul lui Abinadab, a încercat să susţină chivotul cu mâna. Numai că nici măcar preoţilor nu li se permitea să se atingă de chivot (Numeri 4:15); Uza a fost lovit pe loc, fiind omorât de Domnul.

De multe ori s-a ridicat întrebarea: de ce l-a lovit Domnul pe Uza pentru că s-a atins de chivot, când şi filistenii s-au atins de el şi nu au fost nimiciţi. Răspunsul pare să fie următorul: „cu cât este cineva mai aproape de Dumnezeu, cu atât mai solemn şi mai rapid va fi judecat pentru orice faptă rea comisă de el." Judecata trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu.

A fost oare acţiunea lui Dumnezeu prea severă? Noi ne permitem cu uşurinţă să-L criticăm pe Dumnezeu pentru că nu ne dăm seama de sfinţenia şi maiestatea Sa. Chivotul era cea mai apropiată reprezentare vizibilă a lui Dumnezeu însuşi până la venirea lui Isus pe pământ. Uza a nesocotit însă acest lucru. Moartea sa a fost o lecţie usturătoare pentru israeliţi sa ia în serios gloria lui Dumnezeu. Demonstrează oare limbajul şi acţiunile noastre realitatea cuvintelor noastre când spunem: „Sfinţească-Se Numele Tău"?.

David a protestat în faţa Domnului împotriva acestei judecăţi solemne şi pentru un timp a renunţat la ideea de a aduce chivotul în Cetate, plasându-l în casa lui Obed-Edom, probabil în apropiere de Ierusalim. Domnul a binecuvântat mult familia lui Obed-Edom în timpul celor trei luni cât s-a aflat chivotul în casa lui.

Aflând despre binecuvântarea aceasta, regele David s-a hotărât să aducă chivotul lui Dumnezeu la Ierusalim. Relatarea din 1Cronici 15:13-15 ne oferă amănuntele suplimentare, conform cărora în aceste trei luni David a cercetat Scripturile ca să vadă cum trebuia să se facă transportarea chivotului. Astfel s-a renunţat la noul car şi leviţii au transportat chivotul cu ajutorul drugilor care s-au sprijinit pe umerii lor. După ce purtătorii au înaintat cu mare atenţie şase paşi, ca să se asigure că Domnul nu este nemulţumit de acţiunea lor, David a jertfit boi şi oi îngrăşate. Apoi, în timp ce poporul dansa de bucurie pe uliţe, chivotul a fost plasat într-un cort temporar în Cetatea lui David. (Este probabil ca Psalmul 68 să fi fost compus cu această ocazie.) Regele însuşi a fost atât de mişcat încât a dansat înaintea Domnului cu toată râvna. David purta un efod de in, în locul veşmintelor sale regale.

Soţia sa, Mical, l-a privit pe fereastră şi l-a văzut îmbrăcat cu efodul, purtându-se într-o manieră pe care ea a considerat-o nedemnă de un rege. Când a venit David acasă, ea i-a acuzat, fără temei, că s-ar fi expus la un act indecent, dansând în public. („Dezvelirea" din versetul 20 trebuie înţeleasă în lumina versetului 14.) El a răspuns că prin dans şi-a exprimat bucuria în Domnul şi a lăsat să se înţeleagă că nu intenţionează să-şi curme râvna pentru lucrurile lui Dumnezeu. El avea să se lase să fie şi mai dispreţuit de oameni şi smerit în ochii lor, dar avea să fie cinstit de „servitoarele" la care s-a referit Mical. Din pricina atitudinii de critică la adresa lui David, Mical a suferit ocara de a nu

naşte copii până în ziua morţii ei. Este o atenţionare demnă de luat în seamă că spiritul de critică înăbuşă rodnicia.

F. Legământul lui Dumnezeu cu David

David a socotit că nu este potrivit ca el să locuiască într-o casă frumoasă, câtă vreme chivotul lui Dumnezeu era păstrat în interiorul perdelelor cortului. Şi astfel l-a înştiinţat pe profetul Natan cu privire la intenţia sa de a clădi o casă pentru chivot. La început Natan a aprobat intenţia lui David, poate pentru că nu L-a consultat pe Domnul mai întâi. Dar apoi Cuvântul Domnului l-a informat că lui David nu i se va permite să clădească un templu pentru Iehova.

Domnul i-a amintit lui Natan ca locuise într-un cort în toată perioada scursă de la ieşirea din Egipt. Cortul fusese o locuinţă potrivită pentru israeliţi, atâta timp cât s-au deplasat. Dar acum a sosit timpul pentru ctitorirea unui templu propriu-zis.

Apoi Domnul i-a revelat lui Natan un legământ necondiţionat pe care EI avea să-L încheie cu David. Legământul îi promitea lui David că va avea un fiu (Solomon), care va înălţa templul; şi că tronul acestui fiu va fi statornicit pe veci; că atunci când va păcătui, Dumnezeu îl va îndrepta, dar că îndurarea Sa nu se va sfârşi.

Mai mult - i se promitea lui David - casa lui, regatul şi tronul său vor fi statornicite pe vecie iar tronul Israelului va fi ocupat doar de descendenţi ai săi. Dinastia lui David este în prezent întreruptă, de la captivitatea babiloneană, dar ea va fi restabilită când Cristos, descendentul lui David, va revent pentru a domni peste întreg pământul, cum arată şi Jensen: David a voit să zidească un templu pentru Dumnezeu, dar privilegiul acesta i-a fost acordat, în schimb, lui Solomon. Negreşit elementul care a dominat viaţa întreagă de slujire a lui David faţă de Dumnezeu a fost însă lupta, iar nu activitatea edilitară. Dar chiar şi prin această luptă el pregătea terenul pentru ca altul să pună temelia casei de închinăciune pe care inima sa ardea de dor s-o construiască. După ce s-au terminat războaiele, Solomon a ridicat un templu din materialele pregătite dinainte de David. David îl reprezintă pe Cristos în gloria Sa, după ce se vor fi sfârşit conflictele şi suferinţele. Biserica, templul adevărat al lui Dumnezeu, avându-L pe Cristos ca piatră unghiulară, se va manifesta în zilele de pe urmă. Acum, în zilele pline de suferinţe şi conflicte ale bisericii, se pregătesc materialele pentru această glorioasă clădire pentru Dumnezeu.

Profund mişcat de legământul de har încheiat de Dumnezeu cu ei, David a intrat în cortul provizoriu şi a rostit rugăciunea de mulţumire consemnată aici. În ea, arată Blaikie, el îşi exprimă mirarea pentru trecut, prin faptul că Dumnezeu a ales un om atât de obscur în cadrul familiei şi obscur ca persoană. Apoi se miră cu privire la prezent - „M-ai călăuzit, Doamne, până în prezent" - şi apoi se miră cu privire la viitor, prin purtarea de grijă pentru stabilitatea casei sale, în zilele ce vor veni.

„Şi acesta este obiceiul (,,legea" în textul marginal) omului, o, Doamne Dumnezeule" (v. 19b NASB) - înseamnă că Dumnezeu îl tratase pe David cu aceeaşi dragoste şi mărinimie pe care poruncise Dumnezeu să o aibă oamenii unii faţă de alţii.

G. Înfrângerea duşmanilor lui Israel

Politica lui David în timpul domniei sale a fost să-i elimine din regat pe locuitorii păgâni care s-au răzvrătit împotriva domniei sale. Politica aceasta a dus la lărgirea teritoriului Israelului. De exemplu, el i-a înfrânt pe filisteni, cucerind Meteg Ama - adică Gal (1Cronici 18:1). Odinioară făcuse pe nebunul în Gat (1Samuel 21:10-15). Acum i-a cucerit pe moabiţi, folosind o linie de măsurat pentru a selecta două treimi dintre ei care să fie omorâţi. Moab trebuie să se fi purtat negreşit cu viclenie faţă de Israel.

Următoarea victorie repurtată de David a fost în zona Siriei, unde l-a înfrânt pe Hadadezer, regele unei ţări numite Zoba, situată între Hamat şi Damasc, capturând o mie de care, şapte sute de călăreţi şi douăzeci de mii de infanterişti.

De asemenea David a tăiat tendoanele de la genunchii cailor de trăsură, nepăstrând decât cai pentru o sută de care.(Se nasc unele confuzii când comparăm v. 4 cu 1Cronici 18. Versetul 4 spune o mie de care - termenul care a fost furnizat de traducători, şapte sute de călăreţi au fost capturaţi, pe când 1Cronici 18:4 spune că şapte mii de călăreţi au fost capturaţi. Cifra din 2Samuel se referă poate la o bătălie, pe când cifra din 1Cronici ar putea fi totalul rezultat în urma întregului conflict. Sau poate că e o greşeală de copiere) Astfel caii au fost făcuţi inapţi de luptă. Când sirienii din Damasc au venit să-l ajute pe Hadadezer... David a nimicit douăzeci de mii dintre ei, făcându-i pe sirieni vasalii săi. Apoi David a revenii la Ierusalim, cu bronzul şi scuturile de aur pe care le-a capturat de la Hadadezer.

Toi, regele vecin din Hamat, l-a felicitat pe David pentru triumful său militar asupra lui Hadadezer, trimiţându-i daruri de argint, aur şi bronz. Aceste metale preţioase, împreună cu tot argintul şi aurul câştigat de David în cursul războaielor pe care le-a purtat, au fost dedicate Domnului şi folosite ulterior la construirea templului.

Se ridică întrebarea dacă David a omorât edomiţi sau sirieni în Valea Sării. La 1 Cronici 18:12 se spune că Abişai a omorât optsprezece mii de edomiţi. Unele manuscrise ebraice, precum şi Septuaginta şi traducerile în limba siriacă, acceptă varianta „edomiţi". Dar unele versiuni în limba engleză se pronunţă pentru varianta „sirieni." Dacă „sirienii" (în ebr. Aram) de aici este termenul corect, atunci ar putea însemna ca edomiţii (în ebr. Edom) au solicitat ajutor de la ei. Dar întrucât Aram şi Edom sunt ortografiaţi aproape identic în textul consonantic ebraic („r" şi „d" fiind adesea confundate una cu alta la copiere), înclinăm să credem că este vorba de o greşeală de copiere

Dar faptul că David şi-a făcut un renume din victoria consemnată în 2Samuel, pe când la 1Cronici meritul pentru această victorie îi este atribuit lui Abişai este fără îndoială neobişnuit. Întâi Cronici este de obicei foarte elogioasă la adresa lui David. Poate că, aşa cum se întâmplă de atâtea ori în război, „conducerea superioară" (în cazul acesta David) primeşte credit pentru victoria obţinută de ostaşi, în virtutea faptului că este „comandantul suprem al forţelor armate". Dar cel care a condus efectiv bătălia a fost Abişai şi chiar şi cronicarul, care caută să sublinieze spiţa lui David, a fost călăuzit de Duhul Sfânt să atragă atenţia cititorului asupra conducătorului de pe câmpul de bătălie. Şi, pentru a complica şi mai mult lucrurile, textul din titlul Psalmului 60 afirmă că „Ioab (fratele lui Abişai) a omorât douăsprezece mii de edomiţi în Valea Sării."(Nu toţi comentatorii de orientare conservatoare acceptă textul din titlul Psalmilor ca făcând parte din textul original, dar autorul şi editorul Comentariului Biblic al Credinciosului cred acest lucru.)

Eugene Merrill propune următoarea soluţie: Poate că diferenţa se poate explica prin observaţia că întreaga campanie s-a desfăşurat sub comanda directă a lui Abişai şi că Ioab a fost răspunzător (împreună cu soldaţii din contigentul său) de omorârea a două treimi din edomiţi.

Faptul că David a stabilit garnizoane în tot Edomul şi i-a făcut pe edomiţi slujitorii săi este sprijinit, probabil, şi de textul marginal „edomiţii" din versetul 13 şi din toate manuscrisele pasajului paralel de la Cronici.

Şi astfel împărăţia şi puterea lui David au fost mult sporite, el domnind cu dreptate şi echitate. Unii din oamenii de seamă din jurul său sunt enumeraţi în versetele 16-18: Ioab, comandantul şef al armatei; Iosafat - cronicarul; Ţadoc şi Ahimelec (poate o greşeală de copiere pentru Abiatar, vezi mai jos) - preoţi; Seraia -secretar; Benaia - mai mare peste gărziie de corp ale lui David; fiii lui David - mari demnitari. În versetul 17 avem o problemă textuală. Acolo şi la 1Cronici [8:16 si 24:6 Ahimelec este enumerat ca fiu al lui Abiatar, dar la 1Samuel 22:20 se spune că Abiatar a fost „fiul lui Ahimelec". Cea mai simplă explicaţie ar fi că în versetele care îl listează pe Ahimelec ca fiu al lui Abiatar un copist va fi inversat numele.

Dar mai există o posibilitate, bazată pe obiceiul Vechiului Testament de a atribui acelaşi nume şi generaţiilor ulterioare. Cu alte cuvinte, nepoţii purtau numele bunicilor. Astfel în orice moment colegul de preoţie al lui Ţadoc era fie Abiatar, fie Ahimelec. Abiatar şi Ahimeiec au funcţionat ca preoţi colegi în acelaşi fel în care se pare că au funcţionat Ana şi Caiafa în vremea Domnului nostru (Luca 3:2).

Când Saul l-a omorât pe Ahimelec şi pe fiii acestuia la Nob, Abiatar a fost singurul supravieţuitor. Când David a devenit rege, l-a numit pe Abiatar mare preot, dar nu l-a caterisit pe Ţadoc.

H. Compasiunea manifestată faţă de Mefiboşet

David şi-a adus aminte de legământul încheiat cu Ionatan (1 Samuel 20:14-17) că-i va arăta bunătate şi astfel s-a grăbit să-l aducă la îndeplinire. Ziba, un servitor al răposatului rege Saul, i-a raportat lui David că un fiu schilod al lui Ionatan trăia la Lo Debar, pe malul de răsărit al râului Iordan. David a dat ordin să fie adus acesta la Ierusalim şi să i se restituie bunurile familiei. De asemenea a poruncit ca Mefiboşet să fie lăsat să mănânce la masa regelui. Ziba şi fiii săi au fost desemnaţi să-l slujească pe Mefiboşet.

Mefiboşet este întruchiparea sufletului neconvertit care trăieşte într-un pământ secetos (Lo Debar ar putea să însemne; „nu e păşune" .Dar în timp ce „Lo" înseamnă în mod cert „nu", vocalele standard pentru „păşune" sunt dober, nu debar. Consoanele dbr pot să aibă în ebraică fie sensul de „cuvânt", fie de „lucru". Astfel textul ar putea fi redat „nici un lucru" sau „nimic".) şi este vândut păcatului. (Machir înseamnă vândut - v. 4). El era un supravieţuitor proscris al familiei decăzute a lui Saul. Nu putuse să vină la David să-i cerşească îndurare, deoarece era olog de ambele picioare. Dar milostivul suveran l-a căutat el însuşi, scoţându-l la lumină pentru a-l binecuvânta. Odată găsit, Mefiboşet a primit multe bogăţii şi un loc de părtăşie la masa regelui. Sunt evidente astfel paralelele cu mântuirea de care am avut şi noi parte. Aidoma lui Mefiboşet, şi noi eram neputincioşi (neputând veni la Dumnezeu); starea noastră era deznădăjduită (prin faptul că ne-am născut în omenirea decăzută). Dar prin har am devenit obiecte ale îndurării divine. Am fost elevaţi la un loc de cinste în cadrul familiei lui Dumnezeu, fiind făcuţi comoştenitori cu Cristos. O iubire atât de uimitoare, de divină reclamă inima mea, viaţa mea, tot ce am! - Isaac Watts

I. Alte cuceriri (cap. 10)

Se pare că Nahaş, regele amorţiţilor, îi făcuse la un moment dat un favor regelui. Este acelaşi Nahaş pe care Saul îl învinsese la începutul domniei sale (1 Samuel 11). Poate că Nahaş l-a ajutat pe David când fugea de Saul, aşa încât, pentru o vreme, Saul a fost adversarul lor comun. Acum David a dorit să-l recompenseze pe Nahaş pentru loialitatea sa. Prin urmare, a trimis soli la Hanun, fiul lui Nahaş, care a fost încoronat rege după moartea tatălui său. Prinţii lui Amon i-au suspectat însă pe oamenii lui David de a fi spioni şi astfel Hanun i-a supus la ocări şi fapte degradante. David s-a aprins de mânie când a văzut la ce umilinţe au fost supuşi solii săi.

De îndată ce amoniţii au aflat de mânia lui David, s-au pregătit pentru război împotriva Israelului, angajând ajutorul mercenar al sirienilor din nord (vezi 1Cronici 19). Astfel oamenii lui David, sub conducerea lui Ioab, au fost confruntaţi cu două oştiri: a sirienilor şi a amoniţilor.

John Haley ne oferă următoarea explicaţie cu privire la inconsecvenţele dintre versetul 6 şi 1Cronici 19:6,7. Betrehob era una din împărăţiile mici din Mesopotamia, după cum erau Maaca, Zoba (Toba) şi Tob, monarhi lipsiţi de importanţă ai Siriei. Astfel se poate stabili o armonizare între nume şi numere după cum urmează:

2 Samuel	
Sirienii lui Bet Rehob şi Zoba	20.000
Sirienii lui Tob	12.000
Sirienii lui Maaca	1.000
TOTAL	33.000
1 Cronici	
Sirienii de la Zoba, etc.	32.000
Sirienii lui Maaca (nu se precizează numărul)	1.000
TOTAL	33.000

Ioab şi-a împărţit oamenii în două grupe. El însuşi a fost comandant peste unii din cei mai buni soldaţi, în campania împotriva sirienilor. Fratele său Abişai a condus restul israeliţilor împotriva lui Amon. Ambii generali au convenit să trimită ajutor celuilalt dacă va fi ameninţat. Sirienii au fugit când Ioab şi oamenii săi au atacat pe câmp deschis. Apoi amoniţii înfricaţi s-au retras în cetatea lor (probabil Raba).

La scurt timp după aceea, sirienii şi-au reorganizat forţele, solicitând ajutor de la alte state siriene. Ei au mărşăluit până la Helam, la est de Iordan (nu se cunoaşte locul exact), unde armata lui David i-a înfruntat şi învins. Israeliţii au distrus şase sute de cai de trăsură şi patruzeci de mii de călăreţi. La 1 Cronici 19:18 se spune că pierderile au fost de „şapte mii de cai de trăsură şi patruzeci de infanterişti." Williams sugerează că a fost o brigadă de cavalerie de 40.000 de oameni cu 700 de care uşoare şi o brigadă de infanterişti de 40.000 de oameni cu 700 de care grele.) Bătălia aceasta i-a convins pe sirieni cu privire la forţa lui David şi astfel ei au încheiat pacea cu Israelul, refuzând să-i mai ajute pe amoniţi.

A. Crimele comise împotriva lui Batşeba şi Urie(cap. 11)

Notabila cădere morală a lui David a fost prilejuită, scrie venerabilul comentator Matthew Henry, de trei lucruri:

(1) „Neglijarea îndatoririlor sale";

(2) „Iubirea confortului şi tendinţa spre un trai tihnit";

(3) „Un ochi neastâmpărat."

În loc să se ducă pe câmpul de bătălie, să lupte alături de oştenii săi împotriva amoniţilor, în primăvara acelui an, David l-a trimis în schimb pe Ioab, el rămânând acasă fără ocupaţie. Momentele de inactivitate sunt adesea uşa prin care pătrund cele mai mari ispite. Într-o seară, pe când privea de pe acoperişul palatului său, a văzut o femeie frumoasă îmbăindu-se. După cercetările de rigoare, a aflat că este soţia lui Urie, unul din vitejii lui David. Regele a trimis îndată să-i fie adusă această femeie, cu care a comis adulter. După ce s-a curăţit de întinarea ei ceremonială, femeia s-a întors acasă. Dar de îndată ce a constatat că a rămas gravidă, i-a dat de veste lui David.

Confruntat cu acest deznodământ, regele David a urzit un plan prin care să-şi muşamalizeze păcatul. Mai întâi l-a chemat pe Urie de pe front, prefăcându-secă doreşte să afle cum merg lucrurile cu Ioab şi oştirea sa. După ce a primit răspunsurile solicitate din gura lui Urie, David l-a îndrumat pe acesta să se ducă acasă, sperând că va avea relaţii sexuale cu Batşeba şi astfel, când se va naşte copilul, Urie va crede că este al său. Numai că Urie a dat peste cap planurile lui David. În loc să meargă acasă, el s-a culcat în pragul casei regale, deoarece nu a considerat că are dreptul să se bucure de căldura căminului sau, atâta timp cât naţiunea se afla în război, locul său fiind alături de camarazii săi. În disperare de cauză, David l-a îmbătat pe Urie, dar acesta, fiind soldat credincios, tot n-a putut fi înduplecat să meargă acasă. Loialitatea lui Urie contrastează puternic cu perfidia regelui.

În continuare, David a comis cea mai josnică şi mai infamă faptă din viaţa sa. I-a poruncit lui Urie să-i transmită lui Ioab o scrisoare ce conţinea însăşi sentinţa sa de moarte. Asta pentru că regele i-a poruncit lui Ioab să-l repartizeze pe Urie în linia întâi a frontului, unde era bătălia mai apriga, asigurându-se astfel că acesta va fi ucis. În felul acesta Urie nu va mai fi în viaţă, ca să poată contesta că odrasla născută de Batşeba ar fi copilul său. La rândul său, Ioab a condus bătălia în aşa fel încât moartea lui Urie să fie un fapt împlinit, ordonând trupelor să înainteze, iar apoi cerându-le celor de pe flancuri să se retragă. Când, Urie şi oamenii săi, ocupând poziţia de mijloc, au înaintat, s-au expus atacului amoniţilor de pe metereze. Desigur, a fost o tactică militară fără sens, dar pe plan practic a reuşit să-l elimine pe Urie şi pe mulţi alţi slujitori loiali ai lui David.

Când Ioab i-a trimis veşti lui David, a ştiut că regele se va mânia să afle că armata sa a suferit o înfrângere şi va întreba: „De ce te-ai apropiat atât de mult de cetate? Nu ţi-ai adus aminte de Abimelec, fiul lui Ghedeon (Ierubeşet), care a murit pentru că a procedat exact aşa?" (vezi Judecători 9:50-55). Prin urmare Ioab l-a instruit pe sol să domolească mânia regelui adăugând următorul mesaj: „A murit şi robul tău Urie," în felul acesta David fiind ajutat să treacă cu vederea înfrângerea suferită în acea zi.

Solul i-a raportat lui David exact aşa cum fusese instruit, după care i s-a spus să-i transmită lui Ioab răspunsul regelui, prin care acesta afirma că înfrângerile militare sunt inevitabile şi că nu trebuie să se întristeze prea mult din pricina morţii lui Urie, deoarece - nu-i aşa? - sabia loveşte fără părtinire, când pe unul, când pe altul. În felul acesta, dând dovadă de o cumplită făţărnicie, David a încercat să-şi ascundă profunda vinovăţie „prin comentariul cu nuanţe fataliste, despre natura inevitabilă şi capricioasă a morţii." După timpul cuvenit de doliu, David a trimis să-i fie adusă Batşeba, care i-a devenit soţie. Şi nu după mult timp acesteia i s-a născut un copil.

Faptul că Scripturile relatează acest incident din viaţa lui David este un indiciu grăitor al consecvenţei şi trăiniciei lor. Ele ne oferă astfel o imagine neretuşată, de mare francheţe, asupra oamenilor lui Dumnezeu, exact aşa cum au fost aceştia, cu toate sechelele pe care le-au avut.

B. Mărturisirea făcută de David înaintea Domnului

Majoritatea cercetătorilor sunt de părere că între capitolul 11 şi 12 există un interval de un an, timp în care mâna Domnului a apăsat greu asupra lui David. Lupta sa spirituală este descrisă în Psalmii 32 şi 51. Profetul Natan a venit la David, spunându-i o parabolă şi cerându-i să se pronunţe asupra verdictului care se cerea: „Un om bogat, cu multe oi, n-a vrut cu nici un chip să ia un miel din turma sa când i-a venit un oaspete, ci s-a dus la săracul din sat, luându-i cu forţa şi înjunghiind tocmai oiţa pe care acesta o iubea atât de mult încât ea mânca din aceeaşi bucată de pâine cu el, bea din acelaşi pahar cu ei, dormea la sânul lui şi o privea ca pe fiica lui." Fiind mult mai priceput în a judeca păcatul din viaţa altora, David a spus numaidecât, cu indignare, că bogatul va trebui să restituie de patru ori ce a luat şi că, de fapt, merita să moară pentru mârşăvia comisă. În clipa aceea, Natan l-a informat pe David că el este omul acela: „Dumnezeu s-a purtat cu tine plin de har - îi va fi spus Natan lui David - făcându-te rege, dându-ţi bogăţii şi tot ce ţi-a dorit inima. Dar tu ai luat-o pe Batşeba de lângă soţul ei, după care l-ai omorât pe acesta pentru a-ţi ascunde crima."

Apoi a fost pronunţată o sentinţă solemnă asupra regelui: copiii lui îi vor aduce întristare. Familia lui va fi sfâşiată de conflicte. Nevestele lui îi vor fi furate şi violate în public (vezi 2Samuel 16:22). Fapta lui păcătoasă va fi adusă la cunoştinţa tuturor. După aceea, David s-a pocăit şi şi-a mărturisit păcatul, recunoscând că acesta a fost comis împotriva Domnului, cum comentează şi Morgan:

Observaţi cuvintele „de asemenea" din versetul 13. Un om îndepărtează de la el păcatul comis când şi-l mărturiseşte, făcând posibil ca şi Dumnezeu să-l îndepărteze.

Imediat Natan la asigurat că pedeapsa pentru păcatul său a fost ispăşită şi că David nu va muri. Dar consecinţele păcatului său nu vor întârzia să se arate. De fapt el va trebui să restituie de patru ori (Exod 22:l), aşa cum decretase chiar el însuşi în parabola cu bogatul: copilul va muri; Amnon va fi asasinat (cap. 13); Absalom va fi ucis (cap. 18); Adonia va fi executat (1Regi 2).

Când copilul a căzut greu bolnav, David s-a proşternut în rugăciune şi post, fiind adânc îndurerat. Dar când a aflat că copilul a decedat, s-a sculat şi a mâncat, explicând că acesta nu se mai poate întoarce, dar că David se va întâlni într-o zi cu el, când va muri la rându-i. Versetul 23 a fost un izvor de mângâiere pentru părinţii credincioşi care şi-au pierdut prunci sau copii în frageda lor copilărie. Iată ce spune Matthew Henry pe această temă: Părinţii evlavioşi au multe motive să nădăjduiască privitor la copiii lor care mor în pruncie că sufletul lor va fi în siguranţa pe lumea cealaltă; asta pentru că promisiunea este pentru noi şi pentru sămânţa noastră, care se va împlini în căzui celor care nu-şi baricadează uşa. după cum nici pruncii nu se închid în ei înşişi.

Putem avea încredere că acei copii care mor înainte de a atinge vârsta responsabilităţii merg în rai, pentru că Isus a spus: „A unora ca aceştia este împărăţia cerurilor" (Matei 19:14).

Faptul că David era înzestrat cu o adâncă înţelegere a caracterului lui Dumnezeu reiese clar din modul în care a răspuns la judecata lui Dumnezeu. Înainte de a se fi abătut năpasta, el s-a rugat, conştient că Iehova este un Dumnezeu al indurării. După ce s-a abătut năpasta, el s-a închinat, conştient că Iehova este un Dumnezeu al neprihănirii. El a dat uitării lucrurile din trecut, a acceptat disciplina divină şi şi-a

îndreptat privirile spre viitor. David nu s-a lăsat pradă disperării, pentru că ştia că Dumnezeu încă avea să-l binecuvânteze. Şi istoria a demonstrat că David nu s-a înşelat.

Batşeba a născut încă un fiu, pe nume Solomon, care era destinat să-i succeadă tatălui său pe tronul lui Israel. Prin profetul Natan, Dumnezeu i-a dai copilului şi numele de Iedidia (preaiubit de Iehova).

Acum firul naraţiunii reia atacul militar împotriva cetăţii Raba, întrerupt la 11:1 de păcatul lui David. Se pare că Ioab capturase toată cetatea, cu excepţia unei mici porţiuni, probabil cetăţuia din vârful dealului. (Josephus şi NKJV spun că Ioab a capturat sistemul de aprovizionare cu apă al cetăţii, forţându-i astfel pe locuitorii ei să se predea.) Apoi Ioab l-a chemat pe David să vină şi să desăvârşească actul cuceririi, pentru ca lui să-i revină meritul acestei victorii militare - un remarcabil gest de altruism din partea lui Ioab! Acţiunea s-a înscris perfect în caracterul imprevizibil al lui Ioab, care uneori a dat dovadă de o admirabilă tărie de caracter, pe ansamblu însă el având comportamentul unui abil şi viclean urzitor, care nu se dădea în lături de la nici o faptă, oricât de reprobabilă, pentru a-şi împlini scopurile. David a reuşit să cucerească Raba, fiind recompensat cu o cunună de aur cântărind un talant, pe lângă bogata pradă de război de care a avut parte.

Există deosebiri de vederi în rândul cercetătorilor Bibliei cu privire la adevăratul sens al ultimului verset din capitolul 12, respectiv dacă acesta descrie nemiloasa pedeapsă la care i-ar fi supus David pe locuitorii din Amon (cum reiese din KJV).(Keil şi Delitzsch cred că sensul subliniind un grad mai mare de cruzime este cel avut în vedere şi că faptele nu trebuie îndulcite printr-o retraducere. Dar ei consideră că pedeapsa a fost aplicată fie doar asupra luptătorilor luaţi prizonieri fie că se referă „la majoritatea populaţiei de parte bărbătească de pe acropolele de la Raba" „Samuel", VII:396) sau dacă, nu cumva, textul se referă la muncile agricole, considerate de unii „muncă de jos" sau la muncă forţată. Această variantă pare mai verosimilă, având în vedere modul în care îşi trata de obicei David duşmanii.

A. Violarea lui Tamar de către Amnon (13:1-19)

Absalom a fost fiul dăruit lui David de Maaca, pe când Amnon era băiatul pe care i l-a născut Ahinoam; deci cei doi erau fraţi vitregi. Amnon a poftit-o pe Tamar, frumoasa soră bună a lui Absalom şi sora vitregă a lui Amnon. El nu ştia cum să se poată apropia de Tamar, deoarece aceasta ducea o viaţă retrasă de puritate. Soluţia a fost oferită de Ionadab (nepotul lui David - v. 3). Prefăcându-se că e bolnav, Amnon a ademenit-o pe Tamar să vină la patul său, chipurile ca să-i ofere îngrijire medicală, numai că odată sosită, Amnon a siluit-o.

După ce a comis această fapta mârşavă, a urât-o mai mult decât o iubise înainte, cum se întâmplă de cele mai multe ori când cineva comite o asemenea faptă. Pofta şi ura sunt intrinsec legate între ele. Amnon a încercat să se descotorosească de ea, numai că Tamar nu voia să plece. Prin urmare, a dat-o afară cu forţa, sperând că „ochii care nu se văd se uită". Tamar s-a îmbrăcat în doliu, fapt care a atras atenţia lui Absalom la ceea ce s-a întâmplat.

Absalom a mângâiat-o pe Tamar, într-o manieră din care nu reieşea că el realiza gravitatea faptei comise, asta pentru că inima şi mintea lui erau absorbite deja de gândul răzbunării împotriva lui Amnon. Dizgraţiată şi întinată, cu neputinţă de a mai fi luată în căsătorie, fără ca ea să fi contribuit cu ceva la acest deznodământ, Tamar a rămas nemângâiată în casa fratelui ei Absalom, aceasta însemnând probabil că a rămas necăsătorită toată viaţa. Pofta aduce vătămare nu numai părţii vinovate, ci şi celei nevinovate.

Deşi David s-a mâniat când a aflat despre fapta lui Amnon, nu l-a pedepsit cum s-ar fi cuvenit, poate pentru că propriul său păcat similar mai stăruia încă în amintirea sa. El ştia ce trebuie să facă, dar avea mâinile legate. Iată ce face păcatul comis cu voia: ne răpeşte libertatea morală, libertatea cuvântului şi a mărturiei. Faptul că Amnon era întâiul născut (1Cronici 2:1) şi, deci, succesorul natural la tron, va fi contribuit, negreşit, la decizia lui David.

Absalom a aşteptat doi ani până când, în sfârşit, s-a ivit prilejul de a se răzbuna. Conform obiceiului, când venea vremea tunsului oilor, se organiza o mare petrecere în apropiere de Betel. David nu a răspuns la invitaţia stăruitoare a fiului său Absalom de a participa la petrecere, poate pentru a nu-l pune pe acesta la o cheltuială mare. Invitaţia i-a reunit însă pe toţi fiii regelui, între care, desigur, şi Amnon, fiul cel mare, care-l reprezenta pe tatăl lor. La un semnal dinainte stabilit, slujitorii lui Absalom l-au ucis pe Amnon. Cuprinşi de panică, ceilalţi prinţi s-au întors în grabă la Ierusalim.

Între timp, David a aflat că Absalom i-a ucis pe toţi fiii săi! Din nou David a fost cuprins de o mare jale. Ionadab a corectat ştirea falsă, precizând că doar Amnon a murit şi că Absalom complotase uciderea sa încă din ziua în care a fost violată Tamar. La scurt timp după aceea, fiii lui David au revenit la Ierusalim, cuprinşi de mare jale, confirmând ştirea lui Ionadab că nu muriseră.

Ca să scape cu viaţă, Absalom a fugit în Gheşur, în Siria, unde Talmai, bunicul său .dinspre mamă, era rege. Absalom a trăit în Gheşur timp de trei ani. Amnon era mai în vârstă decât Absalom şi până la moartea sa fusese succesor legal la tron. După moartea lui Amnon, în inima lui Absalom a încolţit ambiţia de a deveni rege. Regele David se topea de dor să-l vadă din nou pe Absalom, după ce i-a trecut, cu timpul, întristarea pricinuită de moartea lui Amnon.

Ioab şi-a dat seama că regele dorea din toată inima să-l vadă pe Absalom revenit la Ierusalim. Dar poporul ştia că Absalom se făcuse vinovat de omor şi, prin urmare, trebuie să fie executat. Şi astfel teama de dezaprobarea publicului l-a împiedicat pe David să-l readucă pe Absalom acasă.

Prin urmare Ioab a trimis o femeie din Tecoa (localitate din apropiere de Betleem) la David să-i descrie o situaţie similară cu cea în care se găsea David. Prefăcându-se că este în doliu mare, femeia i-a spus cum unul din fiii ei l-a omorât pe fratele său. Prin urmare familia a cerut moartea singurului ei moştenitor. Dar aceasta ar fi însemnat ştergerea numelui familiei de pe faţa pământului.

La început regele i-a spus să revină acasă şi să aştepte răspunsul, sperând să poată evita vinovăţia pe care o presupunea exonerarea ucigaşului. Dar femeia a insistat să i se dea răspunsul pe loc, ca să-l poată prinde pe David în propria sa cursă, creată de decizia sa. Şi apoi s-a oferit să-şi asume orice răspundere pe care ar presupune-o această decizie. Regele David a făcut o altă afirmaţie cu caracter general, promiţându-i că nu i se va întâmpla nimic. Apoi femeia l-a rugai, deschis, să-i promită că fiul ei nu va fi omorât. De îndată ce a David a făcut această promisiune, a fost prins în cursă. Pentru că, dacă regele era dispus să-i acorde iertare pentru fiul femeii, oare ce-l împiedica să-l recupereze pe propriul său fiu exilat, Absalom? Situaţia simulată de femeie este, în mare, similară cu cea a lui David. Un fiu a murit iar rudele cer pedepsirea cu moartea a celui vinovat de omorârea sa, în semn de răzbunare (v. 7). Decizia lui David denotă îndurare, anulând obişnuita vărsare de sânge în semn de răzbunare, care în Orientul Mijlociu dăinuie timp de mai multe generaţii. Dar femeia insista, arătând că situaţia

descrisă de ea se aplică de fapt la cazul lui David şi Absalom. Şi astfel, cum se mai întâmplase în cazul lui Natan, David este prins în plasa propriei sale înţelepciuni morale, fiind obligat să-l readucă, sub protecţie, pe fiul său exilat şi cuprins de frică, Absalom.

Ceea ce pare să spună femeia în acest verset este că, asemenea apei vărsate pe pământ, trecutul (adică moartea lui Amnon) nu mai poate fi adunat, prin urmare, ce rost mai are să se insiste asupra sa. De asemenea cuvintele ei ar mai putea însemna că viaţa este mult prea scurtă ca să fie irosită în certuri nesfârşite. Ultima parte a versetului 14 pare să însemne că Dumnezeu nu-l nimiceşte imediat pe un infractor (cum bine ştia David), ci concepe mijloace [în ediţia română: doreşte n.tr.] prin care un păcătos să poată fi iertat şi restaurat. Dacă Dumnezeu acţionează în felul acesta, oare de ce nu ar proceda regele la fel?

Femeia a spus că a venit la rege cu deplina încredinţare că va dobândi de la el o atare clemenţă, aidoma celei oferite de Dumnezeu. Întrucât a obţinut-o pentru fiul ei, acum ea pleda pentru fiul regelui. David a bănuit însă că Ioab a pus la cale toată urzeala aceasta, femeia confirmând că aşa stau lucrurile. Apoi regele David, slăbit de tot ce s-a întâmplat, i-a poruncit lui Ioab să-l readucă pe Absalom la Ierusalim, în pofida absenţei unor semne de pocăinţă din partea acestuia. A fost o faptă cât se poate de nedreaptă din partea lui David, pentru care avea să plătească cu vârf şi îndesat.

Timp de doi ani împliniţi Absalom a locuit la Ierusalim fără să i se permită să se înfăţişeze înaintea regelui. (Frumuseţea sa naturală şi părul său bogat sunt menţionate ca fapte care l-au ajutat să fure inimile israeliţilor, determinându-i să treacă de partea sa.) După doi ani, Absalom a încercat să ia legătura cu Ioab, pentru a-i permite să se prezinte înaintea regelui. Ioab a refuzat să vină la el de două ori, drept care Absalom a poruncit oamenilor săi să pună foc ogorului său de orz. Acţiunea l-a determinat imediat pe Ioab să se prezinte în faţa lui Absalom, aprobând cererea sa de a fi primit în audienţă de tatăl său. Şi astfel tatăl şi fiul s-au văzut din nou.

Trecuseră şapte ani de când Tamar fusese siluită şi cinci ani de la uciderea lui Amnon. Timp de cinci ani Absalom nu-şi mai văzuse tatăl. Deşi David îl iertase şi-l adusese înapoi la Ierusalim, în loc să-l execute, el n-a uitat ce s-a întâmplat. Dar când cei doi bărbaţi s-au întâlnit în cele din urmă, Absalom a primit iertare deplină din partea regelui. Apoi, înarmat cu bunăvoinţa pe care i-a arătat-o tatăl său, Absalom a lansat de pe această platformă o adevărată revoluţie (capitolele 15-18). David a cruţat viaţa fiului său, dar Absalom a răspuns la acest gest de mărinimie printr-un complot îndreptat împotriva vieţii tatălui său. Acţiunile întreprinse de Ioab în toate evenimentele legate de această situaţie par menite să-i asigure bunăvoinţa lui David, dar şi pe aceea a lui Absalom, care era succesorul lui David la tron.

D. Răscoala lui Absalom şi fuga lui David (15:1-18)

Până în acest punct Absalom nu-şi mărturisise ambiţia ocupării tronului. Dar iată că acum el începe să cutreiere ţara, înconjurat de un anturaj impresionant. De asemenea s-a dus semeţ la porţile cetăţii (unde se soluţionau chestiunile de ordin juridic), purtându-se de parcă ar fi fost singurul din Israel care era cu adevărat interesat de soarta poporului. Practic l-a acuzat pe tatăl său de eşecul de a oferi asistenţă juridică adecvată, spunând că dacă el ar fi rege, oamenilor li s-ar face dreptatea pe care o merită. Şi astfel a căutat să obţină cu tot dinadinsul bunăvoinţa oamenilor din diverse cetăţi ale Israelului.

După patru ani (întrucât întreaga domnie a lui David a fost de patruzeci de ani, varianta tradiţională de aici, patruzeci, este, evident, o greşeală de copiere. Cifrele au fost cel mai greu de copiat fără greşeli în manuscrisele ebraice străvechi.), Absalom a primit permisiunea de a se duce la Hebron, chipurile pentru a-şi împlini juruinţa pe care a făcut-o pe când era în exil. Hebron nu mai ocupa probabil locul de primă importanţă ce-l ocupase anterior, deoarece David şi-a mutat capitala din acea cetate la Ierusalim. De asemenea, Hebron era locul de naştere al lui Absalom. Cei două sute de oameni care l-au însoţit pe Absalom nu ştiau că scopul său adevărat era de a anunţa formarea unui nou guvern, în fruntea căruia să se afle Absalom ca rege! Ahitofel, unul din sfetnicii lui David şi bunicul Batşebei (cf. 11:13 cu 23:34), a trecut de partea lui Absalom şi mulţi oameni din popor i s-au alăturat lui Absalom în complotul său de uzurpare a tronului. Poate că Ahitofel dorea să se răzbune pe David pentru păcatul săvârşit de acesta cu nepoata sa.

Aflând ştirea, David şi-a dat seama că situaţia este gravă şi că trebuie să plece din Ierusalim. Prin urmare, şi-a luat cu sine familia şi cei din casa sa, refugiindu-se la marginea cetăţii. Dar regele a lăsat în urmă zece concubine care să aibă grijă de casă.

E. Prietenii şi duşmanii lui David (15:19-16:14)

Printre cei care l-au însoţit pe David au fost şi filistenii ce ieşiseră din Gat împreună cu el. Unul dintre aceştia a fost Itai din Gat. Dar când l-a văzut că vine cu el, David l-a îndemnat să se întoarcă, întrucât acesta nu era evreu, ci exilat, care i se alăturase de curând. În plus, nu se putea întrevedea ce se va întâmpla cu David. Dar Itai nu s-a lăsat înduplecat, ci a ţinut morţiş să-l însoţească pe rege, indiferent cât l-ar fi costat acest lucru. David a răsplătit loialitatea acestui neevreu, permiţându-i lui şi camarazilor săi să-l însoţească în exil. Itai a zis: „...în locul unde va fi domnul meu regele, fie ca să moară, fie ca să trăiască, acolo va fi şi slujitorul tău," Credincioşii ar trebui să aibă acelaşi devotament faţă de Regele regilor în perioada actuală, când El este respins, pe care l-a avut şi Itai faţă de David în surghiunul său.

David împreună cu cei ce-l însoţeau au traversat pârâul Chedron, la est de Ierusalim, îndreptându-se spre valea Iordanului. La aproape o mie de ani după aceasta, Fiul mai Mare al lui David avea să parcurgă acelaşi traseu, El însuşi fiind un Rege respins (Ioan 18.1). David a traversat Chedronul, fugind ca să-şi scape viaţa. Isus a traversat valea, rugându-se în grădina Ghetsimani, în drumul său spre locul unde avea să-Şi dea viaţa ca preţ de răscumpărare pentru mulţi.

Preoţii Ţadoc şi Abiatar au ieşit din cetate cu chivotul legământului, intenţionând să-l urmeze pe David în exil. Dar el i-a trimis înapoi, în nădejdea că Domnul îi va îngădui şi lui să se întoarcă. De asemenea, le-a spus preoţilor că-i vor fi de mai mare folos rămânând în Ierusalim (ca un fel de a cincea coloană în cadrul efectivelor lui Absalom). Cât despre David, el se va duce până la malul de vest al Iordanului, aşteptând să primească veşti de la ei cu privire la felul în care va decurge rebeliunea lui Absalom. Departe de a se umple de amărăciune în împrejurările vitrege pe care le presupunea acest exil nedorit, David s-a supus fără murmur voii lui Dumnezeu, care a îngăduit să se întâmple aceste lucruri. Din titlul Psalmului 3 aflăm că acesta a fost compus tocmai în perioada de care ne ocupăm. În psalmul acesta aflăm că încrederea lui David în Domnul a rămas neclintită, chiar în mijlocul furtunii care l-a cuprins.

Adânc mâhnit, David s-a suit pe Muntele Măslinilor împreună cu însoţitorii săi, rugându-se ca Dumnezeu să zădărnicească toate sfaturile pe care Ahitofel i le-ar putea da lui Absalom. Ajungând în vârful Muntelui Măslinilor, regele a fost întâmpinat de Huşai Architul, pe care David l-a rugat să se întoarcă la Ierusalim şi să mimeze loialitate faţă de Absalom. În felul acesta el va putea contracara sfaturile pe care i le dădea Ahitofel, putându-i înştiinţa pe preoţii Ţadoc şi Abiatar de tot ce se întâmplă, aceştia trimiţându-i pe cei doi fii ai lor la David, cu mesajele

respective. Huşai a ajuns în Ierusalim tocmai pe când Absalom îşi făcea intrarea, pentru a prelua conducerea.

După ce David a trecut de culmea Muntelui Măslinilor, Ţiba, slujitorul lui Mefiboşet l-a întâmpinat, punându-i la dispoziţie o mare cantitate de alimente şi vin, precum şi doi măgari. Ţiba făcuse afirmaţia neadevărată (vezi 19:27) că fiul lui Ionatan ar fi rămas în Ierusalim în speranţa că împărăţia va fi redată casei lui Saul, în felul acesta el, urmaşul de drept, putând ocupa tronul Israelului. David a crezut însă această relatare falsă, poruncind ca averea lui Mefiboşet să-i fie dată lui Ţiba.

La Bahurim, pe drumul spre Ierihon, un descendent ai lui Saul pe nume Şimei a ieşit afară şi a început să-l blesteme cu năduf pe David, învinuindu-l că a vărsat sângele casei lui Saul. Abişai, unul din membrii gărzii lui David, a vrut să-l ucidă pe Şimei pe loc, dar regele nu i-a permis, sugerând că poate Domnul l-a pus pe Şimei să blesteme. Şi apoi a adăugat că un membru al casei lui Saul avea mai mult temei să dorească să-i ia viaţa, decât avea propriul său fiu, Absalom. În plus, David şi-a amintit probabil de moartea lui Urie, dându-şi seama că acuzaţiile lui Şimei nu erau cu totul lipsite de temei. De asemenea David spera că ostilitatea virulentă a lui Şimei ar putea să-L determine pe Dumnezeu să se îndure de David. Pe când regele se îndrepta spre Iordan, împreună cu anturajul său, Şimei se ţinea scai de ei, blestemând şi aruncând cu ţărână şi pietre, în cele din urmă, regele exilat a ajuns la râu, unde atât el, cât şi însoţitorii s-au răcorit.

F. Sfetnicii lui Absalom (16:15-17:23)

Scena se mută acum înapoi la Ierusalim, unde tocmai a sosit Absalom. Huşai a făcut o etalare zgomotoasă şi energică a loialităţii sale faţă de Absalom. La început aceasta a fost primită cu suspiciune, dar ulterior uzurpatorul a luat-o de bună.

Primul sfat pe care i l-a dat Ahitofel lui Absalom a fost să intre la cele zece concubine, pe care le lăsase David în , Ierusalim. Un atare gest, dizgraţios în sine, era o insultă fără egal la adresa lui David, tăind posibilitatea oricărei împăcări şi constituind o pretenţie fără înconjur la tronul împărăţiei. Absalom a acceptat sfatul, intrând în haremul împărătesc, în văzul întregului Israel, împlinind astfel profeţia lui Natan de la 12:11, 12.

Sfaturile lui Ahitofel erau foarte mult respectate pe vremea aceea. Prin urmare, Absalom n-a şovăit deloc să facă ce-i spusese Ahitofel, ascultând de el cum făcuse şi tatăl său. Dar când ne amintim că Ahitofel era bunicul lui Batşeba, nu putem să nu observăm că dorinţa de răzbunare a colorat în bună parte sfatul acesta pe care i l-a dat lui Absalom.

După ce i-a fost ascultat primul sfat, Ahitofel i-a propus în continuare lui Absalom să-i dea voie să strângă douăsprezece mii de bărbaţi, să pornească în urmărirea lui David şi să-l ia prin surprindere, ucigându-l şi aducându-i pe însoţitorii lui înapoi la Ierusalim.

Absalom a fost încântat, dar s-a decis să ceară sfatul lui Huşai. Era exact prilejul aşteptat cu ardoare de Huşai, care a spus că acest al doilea sfat al lui Ahitofel nu era bun ,,în acest moment". La urma urmelor David şi oamenii lui erau furioşi din pricina insurecţiei lansate de Absalom, drept care ar fi luptat cu vitejie. Iar David era mult prea înţelept ca să rămână în cursul nopţii alături de trupele sale, preferând probabil să se ascundă în vreo peşteră. Dacă primul atac al lui Ahitofel ar fi dat greş, întreaga naţiune ar fi fost cuprinsă de panică, cauza lui fiind definitiv pierdută. Mult mai bine, a argumentat Huşai, era ca Absalom să dea curs planului său - care părea să indice loialitatea sa faţă de uzurpator, dar care, în realitate, avea menirea să-i pună lui David la dispoziţie timp suplimentar ca să poată scăpa, timp în care ar putea surveni moartea lui Absalom. Şi astfel Huşai a propus să se dea ordinul unei mobilizări generale a tuturor oştirilor Israelului, sub conducerea lui Absalom. Armata astfel constituită nu putea avea egal. Confruntat cu un asemenea atac, David nu mai putea scăpa. Absalom a decis ca planul lui Huşai este mai bun, respingând planul lui Ahitofel, exact aşa cum se rugase David să se întâmple (15:31).

În acest moment, Huşai a trimis imediat un mesaj preoţilor Ţadoc şi Abiatar, rugându-i să-i dea de ştire lui David să traverseze Iordanul pentru a scăpa cu viaţă. Preoţii au transmis, printr-o mesageră, mesajul fiilor lor care aşteptau la En Roguel, la periferia cetăţii.

Dar un tânăr a observat această întrevedere secretă, raportându-i lui Absalom. Prin urmare, cei doi fii ai preoţilor, Ionatan şi Ahimaaz, s-au ascuns într-o fântână (un puţ secat) de la Bahurim, până când au plecat urmăritorii. Apoi s-au dus în grabă la David, transmiţându-i mesajul. David a traversat Iordanul, forţele sale fiind astfel la adăpost, printr-o barieră naturală, de forţele lui Absalom. Apoi David s-a deplasat în Mahanaim, o cetate din Ghilead [Galaad].

Ahitofel a căzut într-o neagră disperare, pentru că sfatul său nu a fost urmat şi pentru că şi-a dat seama că David va ieşi învingător din această confruntare. Prin urmare, s-a dus acasă, şi-a pus casa în ordine şi s-a spânzurat. Atât prin viaţa, cât şi prin moartea sa, el a fost un „tip" al lui Iuda Iscarioteanul.

G. Moartea lui Absalom şi jelirea sa de către David (17:24-19:8)

Absalom l-a urmărit pe tatăl său, trecând de partea cealaltă a Iordanului, până în Ghilead, după ce l-a numit pe Amasa comandant al forţelor sale. Tatăl lui Amasa era ismaelit din naştere (1 Cronici 2:17) dar israelit prin religia sa. Ioab era văr primar cu el iar David era unchiul său.

Pe când David era cantonat la Mahanaim, trei oameni, pe nume Şobi, Machir şi Barzilai, au venit la el, aducându-i lui şi celor care-l însoţeau provizii de hrană neperisabilă.

Şobi era un fiu al lui Nahaş, regele decedat al amoniţilor. Fratele său Hanun respinsese gestul de bunăvoinţă al lui David, faptă pentru care suferise (cap. 10). Dar Şobi, deşi provenea din alt neam, avea mai multă consideraţie pentru regele Israelului decât aveau cei mai mulţi evrei. Tot aşa şi Domnul Isus a fost primit de mai multe Neamuri, fiind respins de către „ai Săi"(Ioan 1:11).

Machir avusese grijă de Mefiboşet ani de zile, până când David l-a adus la Ierusalim (9:3-5). Machir i-a slujit pe cei aflaţi la ananghie, fie că era vorba de un prinţ şchiop, fie de un rege detronat. Cei care dau din avutul lor pentru propăşirea cauzei lui Cristos, prin gesturi de omenie şi ospitalitate, vor avea parte de o răsplată însutită când Se va întoarce Domnul în slavă.

Barzilai a contribuit la întreţinerea lui David pe toată perioada cât a stat el la Mahanaim. El era un om foarte bogat şi ajutorul său a fost de mare folos pentru rege (19:31-39). Mai târziu, când se afla pe patul de moarte, David i-a spus lui Solomon să-i înalţe pe fiii lui Barzilai la poziţii cu vază la curtea regală (1Regi 2:7). Cristos nu-i va uita pe cei care L-au slujit, dându-le într-o zi poziţii de onoare în împărăţia Sa.

David a împărţit armata sa în trei cete, conduse fiecare de unul din cei trei generali ai săi, respectiv Ioab, Abişai şi Itai. Chiar regele însuşi a dorit să ia parte la luptă, dar poporul l-a înduplecat să rămână în cetate şi să trimită, la nevoie, ajutoare suplimentare. Când au ieşit oştenii afară din cetate, David a emis ordine publice generalilor săi să se poarte cu blândeţe cu Absalom, din pricina dragostei pe care o au pentru el.

Bătălia s-a dat în pădurea lui Efraim, la est de râul Iordan în apropiere de Mahanaim. În ziua aceea au căzut douăzeci de mii de oameni din trupele lui Absalom, în cea mai mare parte din pricina condiţiilor inadecvate de luptă în acea pădure deasă. Oastea lui David a avut izbândă. Pe când fugea Absalom prin pădure, capul lui s-a prins de un stejar iar catârul care era sub el a continuat să meargă, lăsându-l pe Absalom spânzurat între cer şi pământ. În felul acesta, justiţia divină a făcut ca tocmai acea parte a trupului său de care era cel mai mândru să-i aducă prăbuşirea.

Solul care i-a transmis lui Ioab vestea despre situaţia disperată în care se afla Absalom a fost mustrat pentru faptul că nu l-a omorât pe rebel. Dar acesta a replicat că oricâţi bani i s-ar da nu va încălca instrucţiunile precise emise de rege. În plus, dacă l-ar ucide pe Absalom, fapta ar ajunge la urechile regelui şi în acest caz Ioab nu i-ar mai lua apărarea. Toate aceste argumente au fost ignorate de Ioab, care a luat trei săgeţi şi le-a înfipt în inima lui Absalom, care era încă viu în mijlocul stejarului. Apoi i-a lăsat pe purtătorii săi de arme să-i aplice lovitura de graţie, omorându-l pe Absalom. Toate acestea erau, desigur, contrare poruncii regelui, dar în interesul împărăţiei, în contextul în care David refuzase cu încăpăţânare să-şi pedepsească fiii pentru crimele comise, drept care altuia i-a revenit sarcina de a face acest lucru.

De îndată ce a fost omorât Absalom, Ioab a procedat înţelept, anunţând încetarea luptelor, deoarece obiectivul primordial fusese atins. Trupul lui Absalom a fost aruncat într-o groapă mare şi acoperit cu o grămadă foarte mare de pietre. Ce contrast între această grămadă de pietre şi monumentul pe care şi-l înălţase Absalom în Valea Regelui, probabil în apropiere de Ierusalim! Absalom a avut trei fii (14:27), dar aceştia au murit probabil la o vârstă fragedă, aşa încât el a rămas fără moştenitori. In consecinţă, el îşi înălţase „Monumentul lui Absalom" pentru perpetuarea numelui său.

Ahimaaz a dorit să se ducă să-l înştiinţeze pe David, dar Ioab nu l-a lăsat. Se pare că Ahimaaz avea reputaţia de om care aduce veşti bune (v. 27b) şi, prin urmare, ar fi fost nepotrivit ca el să-i aducă regelui vestea despre moartea lui Absalom. Aşadar Ioab l-a desemnat pe un Cuşi să fie solul oficial. Dar după ce a plecat acesta, Ahimaaz l-a înduplecat pe Ioab să-l lase şi pe el să se ducă, chiar dacă nu va primi nici o recompensă pentru mesajul său. Fiind probabil mai iute de picior, a reuşit să-l întrecă pe Cuşi, urmând un traseu mai direct.

David aştepta să primească veşti de pe câmpul de luptă. Străjerul l-a anunţat că se apropie un alergător, urmat de altul. Când a auzit David ca primul seamănă cu Ahimaaz, s-a aşteptat să primească veşti bune, deoarece Ahimaaz îi adusese întotdeauna mesaje de bine. Apropiindu-se, Ahimaaz a anunţat pe un ton ceremonios că Domnul a lovit armata rebelului. Dar când David a vrut să afle despre Absalom, Ahimaaz şi-a pierdut curajul, dându-i lui David un răspuns vag, despre „o mare învălmăşeală", pretinzând că nu cunoaşte detaliile.

Între timp a sosit şi solul Cuşi, care a anunţat că duşmanii lui David au fost învinşi. La inevitabila întrebare pusă de rege în legătură cu Absalom Cuşi a răspuns fără menajamente că toţi duşmanii lui David ar trebui să fie ca tânărul acela - cu alte cuvinte, morţi. Vestea aceasta l-a copleşit de mâhnire pe David. Patetica sa lamentaţie este consemnată în versetul 33. A fost unul din cele mai triste momente din viaţa sa şi ne îndoim că David l-a iertat vreodată pe Ioab pentru aceasta.

Atât de mare a fost întristarea regelui încât oamenii s-au simţit ruşinaţi şi vinovaţi, purtându-se ca nişte victime, mai degrabă decât ca nişte învingători. Ioab nu a avut răbdare să asculte toate acestea, lansându-se într-o aspră mustrare la adresa regelui. Ioab s-a plâns că David părea mai interesat de duşmanii săi, decât de adepţii săi fideli şi că era ingrat faţă de cei care i-au salvat viaţa. Apoi l-a avertizat pe David că dacă nu începe imediat să se apropie de popor, acesta îl va da uitării chiar în noaptea aceea. David a primit mustrarea, ducându-se la poarta cetăţii, pentru a putea sta de vorbă cu oamenii.

H. Revenirea lui David din exil (19:9-43)

Între timp în Israel domnea o stare de confuzie. Toţi oamenii se certau unii cu alţii. Regele David, care îi salvase de filisteni, se afla în exil, păreau să spună ei, iar Absalom, cel care se erijase în conducător al lor, nu mai era în viaţă. Şi astfel s-au pus bazele unei mişcări de restabilire a lui David pe tronul Israelului. Întrebarea „De ce nu pomeneşti nimic despre readucerea regelui?" este o întrebare cât se poate de nimerită pentru biserica adormită din zilele noastre.

Când a auzit David că cele zece triburi israelite discutau despre felul în care ar putea să-l readucă pe tron, a trimis doi preoţi la bătrânii lui Iuda, ca să-i întrebe de ce ei, care erau rudele sale de sânge, se aflau printre ultimii în ce priveşte readucerea sa pe tronul Israelului. Iuda îl sprijinise intens pe Absalom în timpul răscoalei acestuia. Prin urmare, în rândurile acestui trib mai persistau resentimente şi temeri.

David s-a decis să-l îndepărteze pe Ioab din funcţia de comandant al oştirilor sale (probabil pe motiv că acesta l-a omorât pe Absalom), numindu-l în locul său pe Amasa. Amasa, nepot al lui David, fusese însă cu puţin timp înainte general în oastea lui Absalom. În ochii unor observatori neavizaţi, se părea astfel că David îi pedepseşte pe cei fideli şi-i răsplăteşte pe cei răzvrătiţi - măsură considerată lipsită de prudenţă, pe plan politic, nefiind de natură să promoveze stabilitatea. S-a dovedit însă că măsura luată de regele David a câştigat inimile tuturor oamenilor din Iuda, determinându-i să treacă de partea sa. De fapt ei i-au transmis chiar un mesaj de bun venit acasă.

Şimei, care îl blestemase pe David cu puţin timp înainte, şi Ţiba, care îl defăimase pe Mefiboşet, s-au pregătit să-l întâmpine pe monarhul revenit din exil pe malul râului Iordan. Scuzele excesive prezentate de Şimei nu păreau prea sincere, fiind motivate probabil de dorinţa de a nu fi pedepsit de David, după ce acesta revenise la putere. În entuziasmul acelor momente, regele s-a opus dorinţei exprimate de Abişai de a-l ucide pe Şimei, acordându-i acestuia amnistie. Dar David n-a uitat blestemele lui Şimei. Astfel citim la 1 Regi 2:8, 9 cum i-a poruncit lui Solomon să se poarte fără milă cu acest beniamit cu limba nestăpânită.

Mefiboşet a venit şi el să-l întâmpine pe rege. Din înfăţişarea sa se vedea bine că fusese întristat de exilarea lui David încă din prima zi. Mefiboşet rămăsese fidel regelui, în pofida falselor acuze ce i le adusese Ţiba. Regele i-a vorbit destul de aspru pentru faptul că nu l-a însoţit în exilul său, dar Mefiboşet i-a explicat că l-a rugat pe servitorul său Ţiba să-i înşeueze un catâr, dar acesta nu s-a conformat, drept care Mefiboşet, olog cum era, n-a mai putut face nimic. Mefiboşet a adăugat că Ţiba l-a defăimat, dar că nedreptatea aceasta nu mai conta, de vreme ce regele a revenit. Când David a dispus, fără prea multă dreptate, ca Ţiba şi Mefiboşet să împartă între ei pământul, fiul olog al lui Ionatan şi-a dezvăluit adevărata loialitate din inima sa: „Mai bine să ia el totul, întrucât domnul meu regele s-a întors acasă în pace în casa sa."

Barzilai, Galaaditul în vârstă de optzeci de ani, a fost un alt prieten fidel al lui David. Acesta îi pusese regelui la dispoziţie provizii pe când se afla la Mahanaim. Acum Barzilai l-a însoţit pe David până la râul Iordan. David l-a invitat să vină cu el la Ierusalim, promiţându-i că nu va duce lipsă de nimic. Dar Barzilai a refuzat să meargă, pe considerentul că nu va mai trăi mult, că nu mai e în stare să discearnă între ceea ce este plăcut şi neplăcut, spunând că şi-a pierdut gustul şi că nu mai aude. În acest context, el ar fi o povară în plus pentru rege. Aşadar s-a învoit să-l însoţească pe David o bucată de drum, de partea cealaltă a Iordanului, după care va reveni în cetatea sa. Propunerea sa ca Chimham (probabil fiul său) să-l însoţească pe David a fost primită pe loc.

Între timp ceata celor care-l însoţeau pe David s-a îngroşat, căpătând proporţiile unei adevărate procesiuni - toţi oamenii din Iuda şi jumătate din oamenii celorlalte triburi cu toţii hotărâţi să-l readucă pe rege la Ierusalim.

În continuare au izbucnit nişte lupte interne, generate de faptul că Iuda ocupase un rol atât de proeminent în restabilirea regelui pe tronul său (adică readucerea sa de pe celălalt mal ai Iordanului), fără să fi invitat cele zece triburi să participe la acest eveniment. Oamenii din Iuda au explicat ca David este ruda lor apropiată şi ca nu au profitat în nici un fel de pe urma acestui gest de preluare a iniţiativei, faţă de celelalte triburi. Cele zece triburi au susţinut însă că ele au de zece ori mai mult dreptul de a participa decât Iuda. Tonul incisiv al cuvintelor membrilor tribului Iuda a fost un semn rău prevestitor al gravelor probleme ce aveau să se ivească nu după mult timp.

I. Răscoala lui Şeba şi moartea sa

Un om de nimic, un rebel pe nume Şeba, din tribul Beniamin (înrudit probabil cu Saul), a luat cuvintele rostite de tribul Iuda (19:42) ca pretext pentru lansarea unei revolte. Şeba a anunţat acum pe un ton sfidător că cele zece triburi n-au nici o parte cu David şi, prin urmare, au plecat. Numai tribul Iuda i-a mai rămas lui David. Din evenimentele ulterioare a reieşit că Şeba nu avea prea mulţi adepţi. Sintagma: „toţi bărbaţii lui Israel" trebuie interpretată în sens restrictiv, cu referire doar la disidenţii din rândurile celor zece triburi.

Ajungând la Ierusalim, regele le-a găsit pe cele zece concubine lăsate de el, despre care ştim că au fost necinstite de Absalom. David a dat dispoziţii ca ele să fie ţinute într-o casă separată, rămânând izolate tot restul vieţii lor, ca şi când ar fi fost văduve.

Aşa cum am văzut, Ioab a fost demis, Amasa preluând funcţia de comandant al oştirii lui David. Regele i-a poruncit acestuia să strângă oştenii lui Iuda în decurs de trei zile şi să pornească în urmărirea şi capturarea liderului rebel Şeba. Nu se ştie din ce motive Amasa nu s-a achitat de sarcina încredinţată în timpul prescris. Prin urmare David i-a ordonat lui Abişai să preia comanda şi sa pornească în fruntea oamenilor selectaţi în acest scop pentru a-l împiedica pe Şeba să se stabilească în cetăţile fortificate. Ioab s-a aflat printre cei care au plecat sub conducerea lui Abişai.

Când au ajuns la borna din Gabaon (Ghibeon), Amasa a ieşit să-i întâmpine pe oamenii lui Ioab. Îmbrăcat în armătura de război, Ioab a venit în întâmpinarea lui Amasa, dar i-a alunecat sabia. Se pare însă că aceasta nu a alunecat de la sine, ci Ioab a făcut-o să cadă. Apoi, luând sabia în mână, a pornit spre vărul său, care nu bănuia ce are de gând să facă Ioab. Cu prefăcută afecţiune, Ioab l-a apucat pe Amasa de barbă, ca şi când ar fi dorit să-l sărute, şi l-a ucis cu o lovitură de sabie.

Când Ioab şi Abişai au pornit în urmărirea lui Şeba, oamenii lor au rămas ţintuiţi locului, la vederea lui Amasa care se zvârcolea în propriu-i sânge pe drum. Abia după ce a fost luat Amasa din drum au consimţit oamenii lui Ioab să-şi urmeze liderul.

Urmărirea lui Şeba i-a purtat pe oameni până în nordul îndepărtat al ţării, la cetatea Abel din Bet-Maaca, la nord de apele Merom. Cetăţii acesteia i se dusese vestea că în ea locuiesc oameni înţelepţi. Pe când o împresura Ioab, o femeie înţeleaptă i-a strigat de pe metereze, întrebându-l cum se face că e gata să nimicească o cetate liniştită şi credincioasă din Israel, care este mamă în Israel (adică ocupă un loc foarte important), care fusese cunoscută de multă vreme pentru proverbiala-i înţelepciune. Când Ioab a explicat că nu-l urmăreşte decât pe liderul rebel Şeba, care se ascundea în cetate, ea a înduplecat locuitorii cetăţii să-i taie capul lui Şeba, fiul lui Bicri, aruncându-i-l lui Ioab peste zid, ca dovadă că este mort de-acum. Îndată după aceea, misiunea fiind încheiată, Ioab a sunat din trompetă şi a revenit la Ierusalim. Probabil în total rebeliunea lui Şeba nu a durat mai mult de o săptămână.

David îl demisese deja pe Ioab, numindu-l iniţial în locul lui pe Amasa (19:13), iar apoi pe Abişai (20:6). Dar Ioab şi-a recâştigat postul de comandant şef al armatei.

Lista din versetele 23-26, cu oficialii de rang înalt de la curtea regelui, este în mare aceeaşi cu cea de la 8:15-18. Ioab era în fruntea armatei; Benaia supraveghea garda personală a regelui David; Iosafat era secretar sau grefier; Seva (identic cu Seraia) era scrib şi secretar; Ţadoc şi Abiatar erau preoţii. (în lista precedentă Ţadoc şi Ahimelec erau preoţii.) Singurele diferenţe constau în faptul că Adoram răspundea de strângerea veniturilor iar Ira lairitul era preotul lui David (echivalent cu un şef de cabinet), pe când fiii lui David fuseseră menţionaţi în capitolul 8.

Primul eveniment a fost foametea, care a durat trei ani. Când David L-a întrebat pe Domnul care este cauza ei, i s-a spus că a fost din pricina faptului că Saul a încălcat legământul încheiat de Israel cu ghibeoniţii [gabaoniţii]. Aceşti locuitori păgâni ai ţării îl păcăliseră pe Iosua să încheie legământ cu ei. Saul însă a încălcat legământul, încercând să-i distrugă pe ghibeoniţi, fapt ce nu mai fusese menţionat în nici un alt loc din Vechiul Testament. Termenul „casă setoasă de sânge" ar putea însemna că descendenţii lui Saul participaseră activ la măcelărirea ghibeoniţilor, în care caz pedepsirea lor a fost justificată (v. 2-9). S-ar putea să ni se pară prea aspru faptul că naţiunea a trebuit să sufere pentru o crima comisă de un om care nu mai era în viaţă, dar cu secole în urmă Israel rostise faţă de ghibeoniţi un jurământ solemn (Ios. 9:19, 20) şi foametea care s-a abătut acum s-a datorat faptului că legământul respectiv a fost încălcat. Timpul nu înceţoşează cu nimic memoria lui Dumnezeu sau simţul Său de dreptate.

Regatul lui David. În urma campaniilor militare ale lui David,regatul său a cucerit forţele Edomului. Moabului, Amonului şi Zobei.

David s-a apropiat de ghibeoniţi pentru a afla ce pretenţie au pentru ofensa adusă de Saul. Ei au explicat că nu vor argintul sau aurul lui Saul şi ca nu au dreptul să dea la moarte vreun om din Israel. Singurul mod în care ar putea fi satisfăcuţi ar fi executarea a şapte descendenţi de parte bărbătească ai lui Saul. David a încuviinţat cererea lor. Cei şapte fii au fost cei doi fii ai lui Riţpa - Armoni şi Mefiboset (dar nu Mefiboset care era fiul lui Ionatan) - şi cei cinci fii ai fiicei lui Saul, Merab (v. 8, text marginal NKJV). Două sunt motivele pentru care nu se poate accepta versiunea „Mical" aici: Mical era căsătorită cu Palti, nu cu Adriel (vezi 1Samuel 25:44) şi, în plus, era infertilă (2Samuel 6:23). Barzilai cel

menţionat aici nu este

acelaşi bărbat care mai târziu l-a ajutat pe David când a fugit de Absalom (17:27).

Riţpa, concubina loială a lui Saul, a făcut de strajă lângă trupurile neînsufleţite ale celor şapte ca să nu se atingă fiarele sălbatice de ele. Ea a continuat să le păzească de la începutul seceratului până când Dumnezeu a trimis ploaie, punând astfel capăt foametei care cauzase moartea acestor oameni.

Când David a auzit despre devotamentul ei, a luat măsuri să fie îngropate cum se cuvine trupurile acestor şapte oameni, precum şi osemintele lui Saul şi ale lui Ionatan, care fuseseră îngropate iniţial în Iabeş Ghilead. Osemintele lui Saul şi ale lui Ionatan au fost înhumate în mormântul lui Chiş din Beniamin.

Pasajul acesta descrie diversele bătălii purtate împotriva filistenilor uriaşi. În prima dintre ele, David a fost cât pe aci să fie ucis de Işbi-Benob, fiind scăpat de la moarte de Abişai, care l-a ucis pe filistean. Din acel moment poporul nu l-a mai lăsat pe David să iasă cu ei la luptă. În a doua bătălie, la Gob (sau Ghezer), un alt fiu al unui uriaş a fost ucis de Sibechai. În a treia bătălie Elhanan l-a ucis pe fratele uriaşului Goliat din Gat, numit Lahmi - cf. 1Cron. 20:5. A patra bătălie a dus la moartea uriaşului care avea şase degete la fiecare mână şi şase degete la fiecare picior. Pliniu se referă la existenţa unor romani cu şase degete (sedigiti), această particularitate fiind ereditară în unele familii.

B. Psalmul de mulţumire al lui David

Prin cuvintele acestui psalm David îl laudă pe Domnul pentru izbăvirea de duşmanii săi şi pentru nenumăratele binecuvântări pe care Domnul le-a revărsat peste el. Psalmul a fost compus probabil după ce David şi-a consolidat tronul. Saul murise, regatul era unit sub conducerea sa iar vrăjmaşii Israelului fuseseră respinşi. Cuvintele acestea se reîntâlnesc, cu unele variaţiuni, în Psalmul 18, fiind citate în Noul Testament ca având aplicaţie la Mesia (v. 3, „în care îmi voi pune încrederea", cf. Evrei 2:13; v. 50, cf. Rom. 15:9).

Privindu-l ca pe un psalm mesianic, putem schiţa următoarele idei:

1. Laudă adusă lui Dumnezeu pentru că aude şi răspunde la rugăciune (v. 2-4).

2. Moartea care-L încolţea pe Mântuitorul (v. 5-7a).

3. Dumnezeu războindu-Se cu oştirile iadului, în timp ce acestea se luptă, în zadar, să împiedice învierea (v.7b-20).

4. Motivele pentru care Dumnezeu L-a înviat pe Mesia dintre cei morţi (v. 21-30).

5. A doua venire a lui Mesia, în cursul căreia îşi va distruge duşmanii (v. 31-43)

6. Slăvită împărăţie a lui Mesia (v. 44-51).

Pentru o expunere detaliată consultaţi comentariul asupra Psalmului 18.

C. Vitejii lui David

Primele şapte versete redau minunatele ultime cuvinte rostite de David - adică ultima rostire inspirată prin versurile cântării. El îl descrie pe dregătorul ideal, Mesia, a cărui domnie va fi slăvită, ca zorile, o dimineaţă fără nori, după o noapte furtunoasă.(Pentru versetele 3b şi 4 s-a compus un minunat aranjament muzical de către unul din compozitorii din perioada timpurie a naţiunii americane, Richard Billings) David şi-a dat seama că nu corespundea acestei descrieri, dar s-a mângâiat la gândul că legământul încheiat de Dumnezeu cu el îl asigura că Mesia va descinde din el. Versetele 6 şi 7 descriu judecata lui Cristos asupra fiilor răzvrătirii, când va reveni să-Şi stabilească împărăţia.

În versetele 8-39 ni se oferă o listă a vitejilor lui David. Este semnificativ că Ioab nu se bucură de onoarea de a fi inclus în listă, probabil pentru faptul că i-a ucis pe Absalom (ca să nu mai spunem nimic despre Abner şi Amasa, pe care de asemenea i-a ucis!). Registrul acesta a fost întocmit către sfârşitul domniei lui David, pe când lista paralelă de la 1 Cronici 11:1-47 este întocmită la începutul ei. Deşi nu sunt identice, cele două liste prezintă asemănări semnificative. Informaţii suplimentare despre bărbaţii aceştia şi faptele lor de vitejie pot fi găsite în comentariul asupra textului de la 1 Cronici 11.

Primii trei viteji au fost:

1. Ioşeb-Basşebet, numit şi Adino Eznitul - care a ucis opt sute de oameni dintr-o dată. (1Cronici spune trei sute, dar cifra aceea este probabil o greşeală de copiere.)

2. Eleazar - care s-a luptat cu filistenii, când camarazii săi se retrăseseră. Ei au venit doar la urmă, ca să culeagă prada. Când bătălia s-a încheiat, mâna lui a fost atât de slăbită (probabil înţepenită) încât nu a putut să desprindă degetele de pe mânerul săbiei.

3. Sama - cel care a rezistat singur împotriva filistenilor când bărbaţii Israelului fugiseră. Stând într-un ogor de linte, el a respins atacul duşmanului şi s-a acoperit de glorie, câştigând o mare biruinţă.

Cei trei bărbaţi anonimi despre care aminteşte aici textul biblic au venit la David pe când acesta se afla în peştera Adulam şi când Betleemul se afla în mâinile filistenilor. David şi-a exprimat dorinţa de a bea apa din fântâna Betleemului. Cu riscul de a-şi pierde viaţa, oamenii aceştia au străbătut liniile de luptă ale filistenilor, aducându-i lui David apă. Atât de mişcat a fost David de gestul lor jertfitor încât a vărsat apa, ca jertfă adusă Domnului, neputând să-şi îngăduie s-o bea. Williams comentează pe această temă: Cei care trăiesc aproape de Isus aud dorul inimii Lui după o gură de apă din Africa şi din India şi din China; şi, asemenea acestor viteji, ei întorc spatele familiilor şi averilor lor, riscându-şi sau chiar sacrificându-şi viaţa pentru a câştiga pentru Cristos afecţiunea şi slujirea unor membri ai unor naţiuni prinse tot atât de crâncen în strânsoarea Satanei pe cât era fântâna Betleemului în mâna filistenilor.

Încă doi dintre eroii lui David au fost:

1. Abişai - cel care a omorât trei sute de oameni şi a fost comandantul celor trei menţionaţi în versetul 16, dar nu unul dintre ei.

2. Benaia - cel care a omorât doi viteji din Moab, care erau ca doi lei. De asemenea a omorât un leu într-o groapă într-o zi în care căzuse zăpada, şi pe un egiptean care era mai bine înarmat decât el.

În versetele 24-39 sunt enumeraţi ultimii treizeci (sau treizeci şi şapte) de viteji ai lui David. Unele cifre din acest capitol necesită o explicaţie, cum ar fi cele treizeci de căpetenii (v, 13, 24), cei treizeci şi şapte din versetul 29 ş.a.m.d. Cifra treizeci se referă probabil la un grup militar de elită, dar prin numărarea tuturor celor care slujiseră în această unitate de elită se ajunge la cifra de treizeci şi şapte. În prima grupă erau trei: Ioşeb-Basşebet (sau Adino), Eleazar şi Sama (v. 8-12). În grupa a doua erau doi: Abişai şi Benaia (v. 18-23). În grupa a treia (v. 24-39), cifra de treizeci era termenul generic, cum şi ucenicilor li se spunea „cei doisprezece", chiar dacă uneori dintre ei lipsea unul sau mai mulţi. Dar s-ar putea ca cifra să se refere şi la numărul exact, în sens literal, cei menţionaţi peste cifra de treizeci fiind suplinitorii celor care au murit în bătălie, cum este cazul lui Urie Hetitul, ultimul viteaz de pe lista şi soţul Batşebei.

Domnul Isus îşi are şi El vitejii (şi vitezele) Sale. El ţine cont de ei cu scumpătate, după cum şi David a ţinut cont de cei care l-au slujit cu vitejie. Indiferent de rangul nostru, să luptăm lupta cea bună a credinţei!

Ostaşi ai lui Cristos, ridicaţi-vă

Şi îmbrăcaţi-vă cu armura voastră,

În puterea deplină pe care v-o dă Dumnezeu,

Prin eternul Său Fiu.

Staţi, dar, tari în puterea Sa măreaţă, înzestraţi cu toată forţa Sa;

Dar luaţi, pentru a putea face faţa bătăliei. Toată armura lui Dumnezeu.

- Charles Wesley

S-ar părea că Dumnezeu, în mânia Sa, i-a spus lui David să facă un recensământ al lui Israel şi Iuda. Dar aflăm de la 1Cronici 21:1 că Satan este cel care l-a împins pe David să facă aceasta. Satan l-a precipitat, David l-a efectuat (din pricina mândriei din inima sa) iar Dumnezeu l-a îngăduit. Septuaginta redă versetul 1 astfel: „şi Satan l-a mânat pe David" în loc de „şi El l-a mânat pe David".

Când regele i-a ordonat lui Ioab să înceapă numărătoarea, comandantul militar al lui David a dat dovadă de mai multă pricepere decât regele. El şi-a dat seama că scopul recensământului nu era altul decât să gâdile mândria lui David, drept care a încercat să-l convingă să nu dea curs intenţiei, dar totul a fost în zadar. Supunându-se lui David, Ioab şi oamenii săi au străbătut ţara în lung şi-n lat, numărând poporul. La sfârşit au constatat că erau opt sute de mii de soldaţi în Israel şi cinci sute de mii în Iuda.

La Exod 30:12, 13 se poruncea ca să se colecteze o jumătate de siclu ca preţ de răscumpărare când se făcea recensământul. Nu există nici o consemnare însă că David ar fi procedat astfel. Mândria l-a motivat sa facă numărătoarea poporului. Pentru că, văzând rezultatele recensământului, ar fi fost tentat să se bizuie pe oştirea sa numeroasă, iar nu pe braţul Domnului.

După terminarea recensământului, regele s-a simţit mustrat pentru păcatul comis şi a strigat către Domnul, cerând iertare. Dumnezeu l-a trimis la el pe profetul Gad, oferindu-i şansa să aleagă una din trei pedepse:

(1) şapte ani de foamete în ţară;

(2) trei luni în care să fie urmărit de duşmanii săi;

(3) trei zile în care să bântuie ciuma în ţară.

David a preferat să cadă în mâna Domnului, mai degrabă decât în a omului.

Domnul a trimis ciuma, care timp de trei zile a omorât şaptezeci de mii de oameni. Îngerul nimicirii se pregătea tocmai să distrugă cetatea Ierusalimului, când Dumnezeu l-a oprit pe aria lui Arauna (numit şi Ornan). David L-a întrebat pe Domnul de ce nimicea poporul Israel, când David şi casa lui purtau vina. Răspunsul lui Dumnezeu, dat prin gura proorocului Gad, a fost ca David sa ridice un altar pe aria lui Arauna. Prin urmare, David a aranjat imediat cu Iebusitul Arauna să cumpere de la acesta terenul în cauză. Deşi era neevreu, Arauna i-a oferit lui David nu numai aria, fără sa pretindă nici un ban, ci şi sculele de treierat ca lemn de foc. La care regele a răspuns plin de nobleţe: „nu voi aduce Domnului, Dumnezeului meu, arderi-de-tot care să nu mă coste nimic."

În cele din urmă, David a cumpărat aria şi boii contra sumei de cincizeci de sicii de argint. (1 Cro. 21:25 spune că David a plătit 600 de sicii de aur pentru terenul respectiv, dar aici a fost cuprinsă negreşit şi zona din jurul ariei.) Ciuma a încetat când au fost aduse arderile-de-tot pe altar (v. 25). Aria lui Arauna de pe Muntele Moria a fost probabil chiar locul în care Avraam l-a adus pe Isaac să fie jertfit. Ulterior a devenit locul pe care s-a ridicat templul lui Solomon şi mai târziu templul lui Irod din vremea lui Cristos. Astăzi este ocupat de o moschee islamică, Domul Stâncii. Este probabil locul pe care se va afla templul din timpul Marii Strâmtorări şi, în final, templul din timpul Mileniului.

Scripturile dau dovadă de o totală francheţe în tratarea eroilor credinţei. David a avut greşelile sale, care sunt menţionate alături de credinţa lui. L-am urmărit pe David de-a lungul traseului parcurs începând de la stână, apoi în exilul său, ca în cele din urmă să vedem înălţarea sa. Puţini oameni au umblat mai aproape de Dumnezeu; puţini oameni au căzut mai adânc în păcat. Dar prin toate David a fost susţinut de Domnul. Am beneficiat cu toţii de pe urma experienţelor prin care a trecut David, deoarece pe acestea el le-a consemnat în psalmii săi.

Matthew Henry se referă la modul în care se prezintă David în cartea Samuel şi cum se prezintă el în Psalmi: Multe lucruri din istoria sa conţin învăţăminte preţioase; dar pentru eroul care formează subiectul lor, deşi în multe situaţii el pare foarte măreţ şi foarte bun, fiind considerat favoritul cerului, totuşi trebuie să mărturisim că onoarea sa străluceşte mai luminos în Psalmii săi, decât în Cronicile sale.

Cuvintele Psalmului 40 rezumă admirabil viaţa lui David:

L-am aşteptat în răbdare pe Domnul şi El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătul. M-a scos din groapa pierzării, din fundul mocirlei; mi-a aşezat picioarele pe stâncă şi mi-a întărit paşii. Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru. Mulţi vor vedea lucrul acesta, se vor teme şi se vor încrede în Domnul (Psalmul 40:1-3).

clickbible.org